

DEVRİMCİ SENDİKA MUHALEFETİ

25 KASIM 1979 SAYI:4

BAYRAĞI DİRENİŞLERDE!

2500 ESHOT işçisi DSM önderliğinde direnişe geçti

DSM ÖNDERLİĞİNDE MKE İŞÇİLERİ İŞKAZASINI PROTESTO ETTİ

REFERANDUM İŞÇİLERİN SERBESTÇE SENDİKA SEÇME HAKKI TANINMALIDIR

İşverenler işçilerin kazanılmış haklarına saldırıya geçti

HEVESLERİ KURSAKLARINDA KALACAK

REVİZYONİST SENDİKA PATRONLARI KENDİ ARALARINDA TEPİŞİYOR

TÜRK-İŞ İŞÇİ HAKLARINA AZGINCA SALDIRDI

DEVRİMCİ METAL-SEN 1979

DEVRİMCİ METAL-SEN'DE BİRLEŞ!

Referandum yasallaşmalıdır!

☆ İŞÇİLER REFERANDUM HAKKI İÇİN BURJUVAZİYLE DİŞE DİŞ BİR MÜCADELENİN GEREKTİĞİNİ UNUTMAMALIDIRLAR.

REFERANDUM, İŞÇİLERİN SERBESTÇE SENDİKA SEÇME HAKKI TANINMALIDIR

☆ İŞÇİLERİN ÜYE OLACAĞI SENDİKAYI SERBESTÇE BELİRLEME, REFERANDUM HAKKI, BUGÜNE KADAR SÜREKLİ ÇİĞNENDİ. BİRÇOK İŞYERİNDE REFERANDUM, İŞÇİLERİN MÜCADELESİYLE UYGULANDIĞI HALDE BURJUVAZİ BU HAKKI TANIMIYOR.

☆ YENİ KURULAN FAŞİST AP HÜKÜMETİ, İŞE, İŞÇİLERİN KAZANILMIŞ HAKLARINA SALDIRMAKTAN BAŞLADI. REFERANDUMUN YASAK OLDUĞUNU İLAN ETTİ. HATTÂ, MEVCUT UYGULAMALARDAN İRADE BEYANI İLE YETKİLİ SENDİKANIN BELİRLENMESİNİ DE YASAKLADIĞINI AÇIKLADI, BUNUN YERİNE YETKİLİ SENDİKANIN ÜYE FİŞLERİNE BAKILARAK BELİRLENECEĞİNİ AÇIKLADI.
BÖYLECE SAHTEKÂRLIK VE DOLANDIRICILIKLA İŞÇİLERİN REFERANDUM HAKKI HASIR ALTI EDİLMEK İSTENİYOR. BU, MEVCUT UYGULAMALARIN DA EN GERİSİNE DÖNMEK ANLAMINA GELİYOR.

İşçilerin üye olacağı sendikayı serbestçe belirleme, referandum hakkı, bugüne kadar sürekli çiğnendi. Birçok işyerinde referandum, işçilerin mücadelesiyle uygulandığı halde burjuvazi bu hakkı tanımıyor.

275 nolu toplu işsözleşmesi grev ve lokavt kanununda yetkili sendikanın işyerinde en fazla işçiyi kapsayan sendika olduğunu belirtir. Ancak bunun nasıl tespit edileceği açık bırakılmıştır. Kapitalist patronlar, burjuva sendikaları işçilerin özgürce sendika seçme hakkını gaspederken bu boşluğu işçilerin önüne sürerler. Burjuvazi bu boşluğa dayanarak işini kitabına uydurur. Binbir türlü işlem, belgeler, mahkemeler, bilir kişiler... vs. işyerinde hangi sendikanın daha fazla üyesi olduğunu bulmaya çalışır. Yani bürokrasinin her türlü oyalayıcı yöntemleri işin içine girer.

Tüm meselelerde olduğu gibi işçilerin serbestçe sendika seçmeleri de türlü bürokratik engellemelerle işin içinden çıkılmaz bir hale getiriliyor. Öyleki yetkili sendika tespiti için yapılan işlemlerin tümünü anlayabilmek için asgari bir hukuk bilgisine sahip olmak gerekiyor. Herhangi bir işyerinde hangi sendikanın daha fazla üyesi olduğunu tespit edebilmek için çalışma bakanlığı, bölge çalışma müdürlükleri, işmahkemeleri, noterler, bilirkişiler ve hattâ adli tıp bile işin içine giriyor. Tüm bu kurumlar ve kişiler günlerce, aylarca, hattâ senelerce işçilerin çoğunluğuna hangi sendikanın sahip olduğunu ortaya çıkarmak için "didinip" duruyorlar.

Örneğin; bir işyerinde yetki almak talebiyle ortaya çıkan bir sendika altı iş günü içinde o iş kolundaki diğer sendikaların adresleriyle ve sendika üye fişleriyle beraber çalışma bakanlığına ve bölge çalışma müdürlüğüne başvuruyor. Herhangi bir gazeteye yetki talebinde bulunduğunu bildiren bir ilan veriyor. İşte o andan sonra bir kör döğüşki sürüp gidiyor. Bürokrasinin akıl almaz uygulamaları ile yetki meselesi sanki çözülmesi çok güç meseleymiş gibi karıştırıldıkça karıştırılıyor. Yetkili sendikanın belirlenmesi adı altında yapılan sadece sorunun mümkün olduğu kadar uzaması ve karıştırılmasından başka bir amaca hizmet etmiyor.

Yetkili sendika tespiti için, bugün yapılan MAVİ uygulamalar nelerdir?

İş mahkemelerinde ve bölge çalışma müdürlüklerinde yetki kararı için gerekli belgeler işçilerin sendikaya üye fişleri ve istifa belgeleridir. Durum böyle oluncada daha işin başından sahtekârlıklar yapılmaya başlanır. Örneğin; sendikaya üye olma sırasında işçiye üç dört tane boş kâğıt imzalatılır böylece işçi o sendikadan istifa etse bile bunlar sendika patronları tarafından yeniden doldurularak işçi sendika üyesi gibi gösterilir. Bu yöntem hemen hemen tüm burjuva sendikaların sık sık başvurduğu bir yoldur. Bu nedenle mahkemelerde bu belgelerin sahte olup olmadığı araştırılır. Bunun içinde ya tüm işçiler tek tek mahkemeye giderek ifade verirler ya da tüm bu üye fişleri, istifanameler ve işyerinden işçilerin gerçek imzalarından ikişer örnek mahkeme tarafından Adli tıp olan büyük şehirlere (Ankara, İstanbul, İzmir) bilirkişi incelemesi için gönderilir. Buralarda bütün imzalar tek tek incelenir ve raporlar tutulur. Bu raporlar tekrar mahkemeye gönderilerek hangi sendikanın yetkili olduğu tespit edilir. Ayrıca yaklaşık iki senedir uygulanan diğer bir yöntemse "durum tespiti" veya "irade beyanı"denilen uygulamadır. Bu uygulamaya göre belgelerle karar verilmesi olanaksız hale gelirse mahkeme "durum tespiti" kararı alır. Bunun için görevlendirdiği sözde tarafsız kişi, işveren ve işçi temsilcisi önünde işçiler hangi sendikayı seçtiklerini beyan ederler. Tabiki kapitalistlerin "serbestçe seçim" diye yutturmaya çalıştıkları bu uygulamanın işçilerin serbestçe sendika seçme hakkı ile bir ilgisi yoktur. Çünkü işçilerin sendika seçme hakkı, bu yöntemle, işveren ve burjuva sendikalar önünde hangi sendikayı seçtiğini açıkça söylemesi, işten atılma ve baskıları peşinen birlikte getirir. Kapitalistler ve burjuva sendikalar hangi işçinin hangi sendikayı seçtiğini görür. Ve hoşuna gitmeyen bir seçim yapan işçiye mim koyarlar. Bu işlemler bu kadarla da kalmaz daha sonra yapılan itirazlarla sorun yargıtaya gelir ve tüm bu işlemler yeni baştan tekrarlanır.

Çok kaba hatlarıyla belirtmeye çalıştığımız bu uygulamaların belirli bir sürede tamamlanması diye bir kısıtlama yoktur. Devlet dairelerinde tek bir imza için haftalarca uğraşıldığı hatırlanırsa yetki meselesinin aylarca hattâ senelerce sürmesinin nedeni ortaya çıkar. Öyleki yetki meselesi çözülmediği için toplusözleşme görüşmeleri bile yapılmaz, son Erdemir'deki durum bunun en açık örneğidir.

Oysa, işçilerin gizli oy, açık sayımla yapacakları seçim yani referandum, bu meseleyi en fazla bir-iki saat içinde çözümler.

Öyleyse neden bu işler bu kadar uzatılıyor ve karıştırılıyor? Bu, kapitalistlerin, sömürü düzenlerini korumak ve onun ömrünü uzatmak için ihtiyaç duydukları bürokrasi mekanizmasının kaçınılmaz uygulamalarıdır. Burjuvazi hiç bir zaman işleri basitleştirmek ve çabuklaştırmak istemez aksine tüm meseleleri kurallar yumağı haline getirerek herşeyi işin içinden çıkılmaz hale getirir. Öyleki değil sıradan bir işçinin, belli bir eğitimden geçmiş kişilerin bile anlayamayacağı sorunlarmış gibi bir tablo oluşturmaya çalışır. Bürokrasinin işleri için yetiştirilmiş özel kişilere ihtiyaç olduğu düşüncesini yaratır. Bunu böyle yapmak zorundadır. Çünkü bu tür sorunlar bürokrasiden ne kadar çok arındırılırsa, basitleştirilirse kapitalistlerin sömürüleri de o kadar açık ve net olarak görülür. Örneğin kapitalist patronlar özgürce sendika seçme hakkını engellemek için işçilerin karşısına doğrudan olarak çıkmak yerine, mahkemeler, çalışma müdürlükleri, burjuva sendika patronları, sözde "tarafsız kişiler" vb. vasıtasıyla engel çıkarır. Böylece işçi sınıfının özgürce sendika seçme hakkını gaspederler.

İşçi sınıfının serbestçe sendika seçme hakkı olan referandum neden gereklidir?

İşçi sınıfının serbestçe sendika seçme hakkının olması ancak her türlü tehdit ve baskıdan uzak gizli oy, açık sayımla yapılacak seçimle yani referandumla gerçekleşebilir.

Bugün gerçek sınıf sendikacılığının güçlü olmaması, halen burjuva sendikaların işçiler arasında etkin olması nedeniyle referandum sanki iki burjuva sendika arasındaki tercih meselesiymiş gibi görülebilir. Ancak böyle bir eğilim çok hatalı ve yanlıştır. Çünkü işçilerin kendilerini ilgilendiren meselelerde özelliklede sendikal meselelerde her türlü bürokratik engelden uzak gerçek anlamda söz ve karar sahibi olması sınıf sendikacılığını geliştirecektir. İşçilerin kendi sorunlarına sahip çıkmalarında bir adım olacaktır. Sendikal meselelerde her türlü bürokratik işleyişe son verilmesi, işçilerin gerçekleri görmesini daha da çabuklaştıracak ve meseleleri daha da kavranır hale getirecektir. Bu hak elbette diğer haklar gibi mücadeleyle elde edilebilir. İşçilerin referandum için mücadele tecrübeleri bunu yeteri kadar ispatlıyor. Zaten referandumun bazı fabrikalarda fiilen uygulanması işçilerin mücadelesi sonucu olmuştur.

Referandum karşısında burjuva sendikaların tavrı

Bugün sosyalist maskeli DİSK ve diğer bazı burjuva sendika patronları referandum hakkının savunucusu olarak ortaya çıkıyorlar. Onlar referandumun gerçek savunucuları olabilirler mi? Elbette hayır. Burjuva sendikalar bürokrasinin en yoğun şeklini sendikalarda kendileri uygularlar. Onlar referandumu ancak işlerine geldiği zaman savunuyor görünürler. Eğer işlerine gelmezse en azgın referandum düşmanı kesilir "referandumun yasal olmadığını" söyleyerek işçilerin karşısına dikilirler. Onların işçi sınıfının devrimci insiyatifini geliştirmek diye bir sorunları yoktur, zaten olması da mümkün değildir. Çünkü, işçi sınıfının devrimci insiyatifinin gelişmesi burjuva sendikacılığın sonunu getirecektir. Bu nedenle sendika patronları işçilerin sendikal sorunlarda gerçekten söz ve karar sahibi olmasını her türlü bürokratik yolla engellerler.

Yeni kurulan faşist AP hükümeti, işe işçilerin kazanılmış haklarına saldırmaktan başladı. Referandumun yasak olduğunu ilan etti. Hattâ, mevcut uygulamalardan irade beyanı ile yetkili sendikanın belirlenmesini de yasakladığını açıkladı. Bunun yerine yetkili sendikanın üye fişlerine bakılarak belirleneceğini açıkladı.

Böylece sahtekârlık ve dolandırıcılıkla işçilerin referandum hakkı hasıraltı edilmek isteniyor. Bu, mevcut uygulamaların da en gerisine dönmek anlamına geliyor.

Hakim sınıflar işçi haklarını gaspetmede pek iştahlılar anlaşılan. İşçiler de kazançlarını kaptırmamak için burjuvaziyle dişe diş bir mücadelenin gerektiğini unutmamalı, referandum hakkı için mücadeleyi sürdürmelidirler.

Sağlık işçilerinden sonra TEK işçileri de memur ilan edildi

Sendika hakkını gaspetmenin sinsi bir yolu: İŞÇİLER MEMUR YAPILIYOR

Burjuvazinin en büyük özlemi işçi sınıfının sendikal haklarını gaspetmektir. Uzun yıllar boyunca, zorlu mücadeleler sonunda kazanılan sendikal hakları direkt olarak ortadan kaldırmaya cesaret edemeyen kapitalistler bunun için sinsice bir yola başvurarak işçileri memurlaştırıyorlar. Bilindiği gibi Türkiye, dünyada memurların sendika hakkı olmayan sayılı ülkeden biridir. Binbir türlü siyasi ve ekonomik baskı altında olan memurların örgütlenme hakları gaspedilmiştir. Sendika hakkı için mücadelesi ise ortaçağ barbarlığını aratmayacak şekilde bastırılmaya çalışılmaktadır. Bu durum öyle bir noktaya gelmiştir ki Demirel hükümeti açıkça yurtsever devrimci, demokrat, memurlara saldıracağını ilan etti. Bunu sürgünler, faşist saldırılarla vb. gerçekleştireceğini utanmazca açıkladı. İşte memurların içinde bulunduğu bu durum kapitalistlerin iştahını kabartmaktadır. Görev düzenlenmesi adı altında, memurlukla hiç bir ilgisi olmayan binlerce işçi memur ilan edilerek işçilerin sendikal hakkı gaspedilmeye başlanmıştır.

Kapitalistlerin işçi sınıfının kazanılmış haklarına açıktan saldırı demek olan memurlaştırma giderek hızlanmaktadır. 657 sayılı personel yasasında yapılmak istenen değişikliğe göre KİT'lerde çalışan tüm işçilerin memur yapılması planlanmıştır.

Bu planın bir parçası olarak TEK işçilerinin memur statüsüne alınma hazırlıkları uygulama safhasına geldi. Binlerce TEK işçisinin grevli toplu sözleşmeli sendika hakkının gaspedilmesi demek olan bu saldırı daha önceleri de sağlık işçilerine uygulanmıştı.

Kapitalistlerin, işçi sınıfının kazanılmış haklarına karşı yönelttiği bu sistemli saldırı onların, işçileri düzenin sessiz köleleri haline getirme özlemlerinin sonucudur. Bir bütün olarak işçi sınıfını hedef alan bu saldırının bir kaç işkoluyla sınırlı olduğunu düşünmek ve ilgisiz kalmak kapitalist patronları cesaretlendirecek bir tavır olur. İşçi sınıfı kanı canı pahasına kazandığı grevli toplusözleşmeli sendika hakkına el uzatanlara gerekli cevabı vermelidir. Bunun da tek ama tek yolu, işçi sınıfının dayanışma içinde kapitalistlerin karşısına tek bir yumruk gibi dikilerek mücadele etmektir.

MKE'DE PATRONLARIN KÂR HIRSI YÜZÜNDEN İŞKAZASI OLDU

MKE'Lİ İŞÇİLER DSM ÖNDERLİĞİNDE, 2 SAATLİK DİRENİŞLE İŞKAZASINI PROTESTO ETTİ

Ankara MKE'de, Çarkhane atölyesinde tezgahların yeteri kadar aydınlatılmaması yüzünden işkazası meydana geldi. Bir işçi yaralandı. DSM önderliğinde harekete geçen işçiler, 2 saat süren direnişle meydana gelen işkazasını protesto ettiler.

İşyerinde doktor ve ambulans yoktur. Bu yüzden yaralanan işçiye gerekli tedavi anında da yapılamadı. Yaralı işçi uzun bir süre kan kaybetti.

DSM'li işçiler fabrikada meydana gelen işkazası nedeniyle bir bildiri dağıttılar. Bildiri de kısaca şöyle deniliyordu.

"Makina Kimya Sanayi'li yiğit işçiler! Kapitalizm yıkılmadıkça iş cinayetleri son bulmaz.

İşcinayetlerinin biri de işyerimizde, çarşamba günü meydana gelmiştir. Normal iş saatlerinde aldığı ücretle yaşamını sürdürmesi olanaksız hale gelen arkadaşımız fazla ücret alabilmek için mesaiye kalmıştır. Bu durumu bizler, istediğimiz için yapmıyoruz, kapitalist patronlar, cepleri biraz daha şişsin diye bizi zorlamaktadırlar.

Çarkhane atölyesinde, tezgahların aydınlatılmaması yüzünden bir arkadaşımızın yüzünün bıçakla yaralanmasına neden olmuştur. Yaralanan arkadaşımıza işyerinde doktor olmadığı ve aynı zamanda ambulansda olmaması nedeniyle, gerekli müdahale anında yapılamamış, kan kaybına neden olmuştur. Olay daha büyük olsaydı, tabiki gerekli müdahalenin anında yapılamayacağı açık olduğuna göre sonucu bizler düşünelim" daha sonra bildiri şöyle sona eriyordu "Sesimizi yükseltmeli, gücümüzü birleştirmeli, hiçbirimizin patronun karşısında yalnız olmadığını göstermeliyiz"

DSM'li işçiler, işcinayetlerinin nedeninin patronların kâr hırsı olduğunu anlatarak iş güvenliği için mücadeleden başka bir yol olmadığını söylediler. MKE işçilerine kazayı protesto etmek için direniş çağrısı yaptılar. DSM'nin çağrısı üzerine direnişe geçen MKE işçilerinin büyük bir çoğunluğu 2 saat süreyle işi bıraktılar.

Patron MKE'li işçilerin devrimci önderlik altında direnişe geçmesinden korkuya kapıldı. İşyerine gelerek "sendika temsilcisi aracılığı ile kendi ile görüşülseydi sorunun halledilebileceğini" söyledi. Ancak işçiler haklı olduklarını, direnişi sürdüreceklerini söylediler. Faşist Türk-Metal-İş' in kendi temsilcileri olmadığını, onları tanımadıklarını belirttiler.

Faşist Türk-Metal İş patronları önceleri direnişin kanunsuz olduğunu söyledikleri halde, işçilerin kararlılığı karşısında utanmazca geri dönüş yaptılar. "Direnişin haklı olduğunu, zaten kendilerininde direniş yapmayı düşündükleri" söyleyerek işçileri kandırabileceklerini sandılar. Ancak işçiler faşist patronların bu yalanlarına kanmadılar. Çünkü MKE işçileri faşist Türk-Metal patronlarının işveren uşağı olduklarını bizzat tecrübeleri ile gördüler.

MKE'li işçilerin DSM önderliğindeki bu direnişi, sendika patronlarına ve kapitalist patronlara karşı doğru devrimci önderlik altındaki mücadelenin başarıya ulaştığını gösterdi.

Toplu işten çıkarmalar çoğaldı

İŞTEN ATILMALARA HAYIR!

Kapitalist patronlar binlerce işçiyi işten çıkararak kârlarını artırma, buhranın faturasını işçi sınıfına ödetmeye çalışıyor. Özellikle toplu iş sözleşmesi dönemi olan bu günlerde çeşitli sudan gerekçelerle fabrikalar kapatılmakta, böylece binlerce işçi sokağa atılmaktadır.

İşte son zamanlarda yoğunlaşan toplu işten çıkarmalara birkaç örnek.

☆ İstanbul Aydökim'de sendikalaştıkları için işten atılan 15 işçinin tekrar işe alınması için işçiler direnişe başladı. Bunun üzerine işveren birkaç gün sonra iflas ettiğini öne sürerek fabrikayı kapatıp 55 işçiyi sokağa attı. Ancak işçiler fabrikanın kapanmasına rağmen direnişlerini sürdürüyorlar.

☆ Adana'da fabrikada çalışma huzurunun kalmadığı ve üretimin düştüğü gerekçesiyle işveren tarafından kapatılan Özbucak tekstil fabrikasında 1300 işçi toplu olarak işten çıkarılmıştır. Patronun böyle sudan gerekçelerle fabrikayı kapatmasının gerçek nedeni ise başlayan toplusözleşme görüşmeleridir.

☆ Ankara, Sitelerde Bulut metal eşya işletmesinde serbestçe sendikalaşma hakkını savundukları için 33 işçi 17. maddeye dayanılarak patron tarafından işten atılmıştır. Ancak işçiler bu karara karşı boyun eğmeyerek direnmişlerdir.

☆ İstanbul'daki Ese Akü fabrikasında 40 işçi sendikalaştıkları için işveren tarafından lokavt uygulanarak işten çıkarılmıştır. 40 işçiyi sokağa atan patron işçilerin çalıştıkları ayın ücretlerini de ödememiştir.

☆ Karamürsel'de metal işkolundaki Gürmal fabrikasında sendika değiştirmek isteyen 18 işçinin işine patron tarafından son verilmiştir.

KAPİTALİSTLER İŞÇİLERİN SIRTINDAN MİLYONLARI, CEBE İNDİRDİ

En fazla kâr eden 11 işletmenin kârları :

	Kârı (milyon)	Sermayesi	işçi s.
T.E.K	2.094.454	75.247.428	19.781
Petkim	1.109.684	3.727.631	4.778
Otosan	240.743	887.750	2.253
Güney Sanayi	259.825	634.514	5.302
Bossa	399.121	599.039	4.162
Teksa	179.916	280.372	1.409
Eczacıbaşı Seramik Fab.	101.400	150.000	1.216
Metaş	626.482	622.713	1.428
Pirelli	749.695	1.249.387	1.048
Mensucat Santral	166.236	436.168	4.343
Nasaş Aliminyum	186.122	566.555	758

1979 yılında özel sektörün toplam kârı 100 milyar liraya yaklaşmıştır.

Ücretler ise 1979'un ilk 6 ayında 1978 yılına göre %21 oranında geriledi

Çeşitli fabrikaların 1978 yılında elde ettikleri kârlar

Fabrikalar	1978 kârı (Milyon)	Sermayesi (Milyon)	İşçi sayısı
Bossa Adana	399.121	599.039	4.162
G.Sanayii Adana	259.825	634.514	5.302
Otosan İst.	240.743	887.759	2.253
Mensucat S. İst.	166.236	475.168	4.343
Pancar Motor İst	131.055	268.668	890
Sifaş " Bursa	127.501	319.340	1.571
Profilo ist	61.922	320.451	1.950
MKE Adana	25.300	133.885	1.078
Ceytaş Adana	13.763	117.148	782
Bisaş Bursa	7.348	220.011	1.344
Arçelik İst	Gizledi	788.925	3.003
Ülker İst	Gizledi	360.026	1.836
Demir Döküm İst	Gizledi	456.824	2.475

Geçtiğimiz aylarda yayınlanan istatistiklere göre 1978 yılında, özel sektörün toplam kârı 100 milyar liraya ulaşmıştır. Bunun yanısıra özel sektörde çalışan tüm işçilere ödenen ücret ise 50 milyardan azdır.

Kapitalist patronlar işçilerin emekleriyle, alınterleri ile ürettikleri değerleri gasp ederek kasalarını milyarlarca lirayla doldurmuşlardır.

Toplam işçi ücretlerinin 50 milyar lira olması buna karşılık kapitalist patronların 100 milyar lira kazanmaları neyi ifade etmektedir? Kabaca bir hesap yapıldığında şu durum ortaya çıkmaktadır. Özel sektörde çalışan binlerce işçi bir yıl boyunca emekleriyle 150 milyarlık değer üretmişlerdir. Bunun 100 milyarı 300 kapitalistin cebine giderken işçiye ise 50 milyar tutarında ücret ödenmiştir. Oysa bu ürettikleri değerlerin sadece 3'de 1'ni ücret olarak almışlar geri kalan üçte ikisinede kapitalist patronlar el koymuştur. İşçiler 8 saatlik iş gününde 2,5 saat çalışarak aldıkları ücretin karşılığı olan değeri üretiyorlar, bunun geriye kalan 5,5 saatini ise patron için çalışıyorlar.

Yine burjuva istatistiklerine göre 1979 yılının ilk ayında gerçek ücretlerinin 1978 yılına göre %21 oranında gerilediği açıklandı. Yani 1979 yılında işçiler ihtiyaçlarını ancak 1978 yılına göre %21 eksiği ile karşılayabiliyorlar. Kapitalist sınıflar hep bir ağızdan "ekonomik dar boğaz"dan bahsederek işçilerin istedikleri yüksek ücretleri karşılamalarının mümkün olmadığını vaaz ediyorlar. Bu rakamlardan açıkça görülebileceği gibi kapitalistlerin "ekonomik darboğaz"dedikleri durum hiçte onların kârlarını etkilemiyor aksine onlar kârlarına kâr katarken işçi sınıfı ve emekçi halk açlığın ve sefaletin kucağına daha çok itiliyor.

Kapitalist ekonominin vazgeçilmez yol arkadaşı olan bunalım dönemlerinde, büyük kapitalistler değil zarar etmek aksine daha da kazançlı çıkarlar. Gerçekler bunu bir kez daha tüm açıklığı ile ortaya koymuştur. Kapitalist patronlar adi yalan ve safsataları ile bu azgın sömürüyü gizleyemezler. Bu adi yalanlar ancak işçi sınıfının kinini biraz daha bilemesine hizmet eder o kadar.

Kapitalist patronlar milyarları işçilerin sırtından kazanmışlardır. Onların kârları işçilerin yoksullaşması pahasına kazanılmaktadır. Dolayısıyla kapitalistlerin biz olmasak işçiler aç kalır safsatası tamamen yalandır. Tersine, onlar işçi sınıfının sırtından yaşayan asalaklardır.

Ne kadar mücadele edersek o kadar alırız

ÜCRETLER YÜKSELTİLSİN !

İşçiler ne zaman ücretlerini artırmak isteseler, kapitalistler bu yıl zarar ettik, ücretleri artırmayız der, türlü bahanelerle ücretleri artırmaya yanaşmazlar. Bu yıl da toplusözleşme dönemi gelip çattığında kapitalistler sızlanmaya başladılar. İşlerinin kötü gittiğini, zarar ettiklerini söylediler. Eğer işçilerin ücretlerini artırırlarsa o zaman ellerindeki bütün parayı işçilere verip fabrikalarını kapatmak zorunda kalacaklarını, batacaklarını söylediler. Tabii bunların hepsi yalandı. Yayınladığımız rakamlarda açıkça görüldüğü gibi 78 yılı kapitalistler için altın yıl olmuş, milyarlarca lira kâr etmişlerdir. En büyük 300 işletme arasında zarar eden parmakla sayılacak kadar azdır. Bugünkü koşullarda sermayesi büyük işletmelerin hepsi sermayelerini büyük miktarda artırmışlardır. İşçilerin ücretlerini artırmak istemelerinin nedeni ise onları daha çok kâr peşinde koşturan dürtüdür.

Sendika patronları da kapitalistlerin bu yalanının suç ortaklarıdır. Sendika patronları işçileri kapitalistlerin kâr etmediğine inandırmaya çalışırlar. Arkadaşlar makul olalım, anlayışlı olalım, patron bu kadarını veremez. Sizin istediklerinizi vermesi için fabrikayı satması gerekir, derler. Halbuki işçi işverene çok ucuz bir fiyata mal olmaktadır. Ve bu maloluş fiyatını ne kadar düşürürse o kadar kârlıdır. İşin içyüzü budur.

İçinde bulunduğumuz yıllarda işçiler kapitalistlere epey ucuza maloldular. İşçi ücretleri %21 düştü. Ayrıca bu rakam gerçek düşüşün de altındadır. İşçiler az bir ücretle çalışırken, kapitalistlerin kasaları ağzına kadar doldu. Ama buna rağmen onlar olanca cimrilikleriyle veremeyiz, birşey beklemeyin diyorlar. Çünkü işçiye ne kadar az öderlerse kârları o kadar artacaktır.

İşçiler kapitalistlerin bu yalanlarına inanmamalıdır. Toplusözleşmelerde ücretlerinin artması, sosyal haklar için mücadele etmelidir. Yoksa, işçiler aç gezerken kapitalistin cepleri devamlı şişecektir ve bu durum burjuva sendikaların umurunda bile değildir.

İşçiler ücretleri artırmak istediğinde kapitalistlerden lütufmu bekliyorlar. Hayır. İşçilerin ücretlerini artırması demek kendi sırtlarından kazanılan, kendilerinin yarattığı değerlerin küçük bir kısmının gene işçilere verilmesi demektir. O kadar.

İşçiler hakları için mücadele etmelidirler. Yok eğer boynunu büküp beklerse, aç gezmeye, sefaletin çukuruna daha çok itilmeye razılar demektir. Ve işçiler ne kadar çok mücadele ederse o kadar hak elde edecektir.

İşverenlerin gücü nereden geliyor ?

Kapitalist patronlar, Sabancılar, Koçlar çokuluslu tekellerle, devlet tekelleriyle işbirliği halinde, toplumda üretilen maddi servetleri, zenginlikleri, üretim araçlarını ellerinde bulunduruyorlar. Mali hayatı çekip çeviriyorlar.

Onların devlet iktidarını ellerinde tutmaları, hükümetlerin politikasını tayin etmeleri, kısacası ülke yönetimindeki büyük rolleri, toplumdaki güçleri ellerinde bulundurmalarından ileri gelmektedir.

Her hükümet değişikliğinde işverenler açıkça veya üstü örtülü bir biçimde yeni hükümetin politikasını çiziyorlar. Yine son yıllarda yaşanan birçok olay devlet yönetiminin kapalı kapılar ardında emperyalist tekeller, işbirlikçi tekelci burjuvazi ve devletin üst yöneticilerince çizildiğini gösterdi. Onların devlet iktidarını ellerinde tutmaları, hükümetlerin politikasını tayin etmeleri; Kısacası ülke yönetimindeki büyük rolleri toplumdaki güçleri ellerinde bulundurmalarından ileri gelmektedir.

Koçların, Sabancıların ve diğer özel tekellerin sahibi bulundukları yüzlerce şirket, fabrika vb. işletmenin bazılarına kısaca göz atalım.

KOÇ HOLDİNG: Uzun yıllar Türkiye'nin bir numaralı kapitalisti olan Vehbi Koç tarafından 1961 yılında kurulmuştur ve 55 büyük şirketi kapsar. Bu şirketler eliyle irili ufaklı yüzlerce fabrika ve işletme üzerinde denetim kurmuştur. Örneğin yalnızca Otosan, Tofaş ve Arçelik'in yan kolları olarak faaliyet gösteren şirket sayısı 566'dır. Amerikan, Alman ve İtalyan tekelleriyle, devlet tekelleriyle ve büyük bankalarla işbirliği yaparak birlikte sahip bulunduğu kuruluşlardan bazıları şunlardır: Otoyol, Otokoç, Anadol, Tofaş vb. fabrikalarla otomobil sanayiinin büyük bir bölümünü elinde bulundurmaktadır. Otomobil lastiği üretiminde Sabancıyla çekişmektedir. Elektrikli ev aletleri üretiminde, buzdolabından, televizyondan, çamaşır makinesine kadar Koç söz sahibidir. Kablo ve ampül üretiminde de MAKO, Siemens, General Elektrik gibi fabrikalarla başı çekenlerdendir. Tüpgaz ve gaz aletleri (ocak, tüp vb.) üretimin hemen hemen tamamı Koç'un sahibi olduğu Aygaz, Gazal,...vb. şirketlerin elindedir. Ayrıca Ereğli Demir Çelik fabrikalarının ortağıdır. DÖKTAŞ'ın sahibidir. Yine İzocam, cam sanayii, Sigortacılık, Turizm vb. birçok işkolunda Koç önemli yatırımlara sahiptir.

SABANCI HOLDİNG: Yapı ve Kredi Bankası ve Akbank gibi büyük bankalar Sabancının denetimi altındadır. Otomobil (Röno), lastik (Uniroyal), İlaç, Yağ (Turyağ vb), Maden üretimini gerçekleştiren bir dizi fabrikaya sahiptir. Ereğli Demir Çelik'e ortaktır. Ayrıca Tekstil'den Kimya işkoluna kadar birçok işkolunda sonu SA ile biten LASSA, PİLSA, KORDSA, MARSA vb. 20'nin üzerinde fabrika ve işletmeye sahiptir.

Büyük burjuvazinin en palazlanmış bu iki tekelinin yanısıra Yaşar Holding, Transtürk Holding, Eczacıbaşı, Profilo, Tekfen...vb. diğer belli başlı tekellerde ekonomide önemli bir yer tutarlar.

Kapitalist patronlar yukarıda saydığımız fabrika ve işletmelerde çokuluslu tekellerle, birbirleriyle ve devlet tekelleriyle işbirliği halindedirler. Örneğin: Ereğli Demir Çelik Fabrikasında Koç, Sabancı ve devlet tekelleri Amerikan sermayesinin ortağıdırlar. Emperyalistlerle geçmişten beri işbirliği yapmasıyla övünen Koç, Siemens ve SIMKO'da Alman Siemens tekeliyle işbirliği halindedir. Sık sık "milli sanayi"den bahseden Sabancı ise Turyağ'da Alman, Kordsa'da Japon, Lassa'da Amerikan, Uniroyal'da İtalyan, Röno'da Fransız sermayesinin işbirlikçisidir. Yine Eczacıbaşı ve Koç Türk Pirelli'de Societe International Pirelli (sermayenin %61'i bu şirkete aittir.) adlı İtalyan şirketiyle işbirliği halindedirler. Bu örnekler daha da çoğaltılabilir.

Yukarıda sunduğumuz çok kısa ve özet olan tabloda; büyük kapitalistlerin emperyalist tekellerle, devlet tekelleriyle birlikte ekonomiye hükmettiğini, muazzam maddi kudrete sahip olduklarını açıkça göstermektedir. Bu bilgilere Koç ve Sabancının Dünya'da Amerika dışındaki en büyük 250 tekelin içinde olduklarını ve Koç, Sabancı ve Eczacıbaşı'nın Avrupa'da yılın en çok kâr edenler listesinde yer aldıklarını da ekleyelim.

Koçlar, Sabancılar bu muazzam servetleri işçi sınıfının sırtından, onun kanı ve canı pahasına elde etmişlerdir. Onların servetleri daha da büyürken, kârlarına yeni kârlar katarlarken işçiler ve tüm çalışanlar, bu muazzam servetlerin yaratıcıları ise daha da yoksullaşıyor, sefalete itiliyorlar.

Kapitalistler işçi sınıfının kazanılmış sendikal ve siyasi haklarına saldırıya geçti

☆ Sabancılar, Koçlar, büyük burjuvazi ülkeyi işçi sınıfı için, özgürlük ve devrim isteyen herkes için tam bir hapishaneye çevirmek, işçi sınıfını sindirerek her istediklerini kolayca yerine getirmek istiyorlar. Bu yalnızca onların istekleridir. İşçi sınıfı, özgürlüğün en kararlı savunucusu olarak, geçmişte onların en azgın saldırılarını boşa çıkarmış olduğu gibi bugünde sabancıların, Koçların, parababalarının heveslerini kursaklarında bırakacaktır, bu güce sahiptir.

HEVESLERİ KURSAKLARINDA KALACAK

Büyük burjuvazi faşist Demirel hükümetinden neleri istediklerini açıkladılar. Kapitalist patronlar bu sefer daha da pervasızlar.

Onlar var olan kısmi sendikal hakların rafa kaldırılmasını istiyorlar. Kendi sömürülerini ve kârlarını sürdürmelerini tam olarak sağlayacak sendikaların getirilmesini istiyorlar. Eğer bu başarılamazsa sendikalar kapatılmalı, diyorlar.

Kapitalistlerin bir diğer isteği de ücretlerin dondurulmasıdır. Tek tek fabrikalarda yapılan toplusözleşmelerde ileri haklar alınmasının önüne geçmek için bütün iş kollarını kapsayan tek sözleşmenin ve önceden saptanmış genel bir ücretin uygulanması, enflasyonun %100 olduğu, hayat pahalılığının ise %80'i aştığı şartlarda asgari ücretin 3 yılda bir hükümet tarafından tespiti, kıdem tazminatlarının dondurulması ve patronların kesesinden çıkmaması için kanunla kurulacak bir fondan ödenmesi sağlanmalıdır diyorlar.

Grevlerin yasal sınırları çiğnemesinden telaşa kapılan parababaları "ideolojik amaçlı grevlerin" önlenmesi diyerek bu durumun engellenmesini, hükümetler tarafından sık sık grevlerin durdurulmasıyla zaten çiğnenen işçilerin ve sendikanın grev yapma hakkının ve iradelerinin hiçe sayılmasını, grevlerin hakim sınıfların iznine tabi kılınmasını, yasak ve kanunları tanımıyarak direnişe geçen işçilerin cezalandırılmasını istiyorlar.

Kapitalist patronlar sömürülerinin, milyarları bulan kârlarını koruma ve artırmalarının önündeki bütün engellerin kaldırılmasını istiyorlar. Hükümete tüm bu isteklerinin yerine getirilmesi için gerekli yasal değişikliklere başvurmasını, getirilecek yeni yasaklarla işçi sınıfının zincire vurulmasını emre diyorlar. İşçi sınıfının karşısına devlet güçleri, ordu ve polisin daha fazla çıkarılması, en ufak bir kıpırdanışın ve hak talebinin süngü ve cop zoruyla bastırılması, işçi sınıfının başına devletin şiddet sopasının inmesi için hükümetin üzerine düşeni yerine getirmesini istiyorlar.

Büyük burjuvazi, komünistlere, devrimcilere, işçi sınıfına karşı özgürlük güçlerinin sesini boğmak için DGM'lerin yeniden hortlatılmasını istiyor. Sıkıyönetimin daha azgınca saldırmasını, devlet terörünün artırılmasını, en ufak bir protesto sesinin bile boğulmasını; bu isteklerinin yerine getirilmesi için hükümetin ne gerekiyorsa onu yapmasını istiyor.

DEVRİMCİ METAL-SEN KURULDU

KAPİTALİSTLER, SENDİKA PATRONLARI AYAĞINI DENK ALSIN!

Metal ışçileri,

Sınıf sendikanız, Devrimci Metal Sen kuruldu.

Artık kapitalistler Metal işçilerine istedikleri gibi borularını öttüremeyecekler. Artık burjuva sendikalar türlü dalaverelerle işçilerin ellerini kollarını bağlayamayacak. Kapitalistler, burjuva sendikaları ayağını denk alsın! Metal işçilerinin tek sınıf sendikası, Devrimci Metal-Sen kuruldu.

Metal işçileri, sınıf çıkarlarını çiğneyen, yüzünüze gülüp, arkanızdan, elaltından patronla kadeh tokuşturup işçilere tuzak hazırlayan sendika patronlarının yüzlerce ihanetini gördünüz. Faşisti, sahte devrimcisi ile bu işkolundaki isimleri başka başka bütün sendikaların, özlerinin aynı olduğu açığa çıktı, çıkıyor. Fakat Metal işçileri koyun postuna bürünmüş bu sinsi düşmanlara boyun eğmedi. Bu da kaderimmiş, demedi. Yıllardır, devrimci bir sendika özlemiyle dolu, sınıf sendikasına giden bir yol aradı durdu. Ona kapitalistlerin karşısında başını dik tutturacak demir gibi bir sendika gerekliydi.

Metal işçilerinin muhalefet örgütleyerek, çeşitli şekillerde yıllardır sendika patronlarına karşı mücadelesi boşa gitmedi. Metal işçilerinin mücadelesi meyvasını verdi. İşte Devrimci Metal-Sen, Metal işçilerinin özlemlerini, çıkarlarını cisimleştirdi, bugüne kadar verilen mücadelenin bir ürünü olarak kuruldu. Dolayısıyla Devrimci Metal-Sen, Metal işçilerinin kendi mücadelesinin eseridir. Bu işkolunda sınıf sendikasına duyulan şiddetli ihtiyacın, güçlü özlemin kan ve can bulmasıdır Devrimci Metal-Sen.

Devrimci Metal-Sen'in kurucuları devrimci, sınıf bilinçli Metal işçileridir. Profilo'da, Döktaş ta, Demir Döküm'de ve bu işkolunda ki çeşitli fabrikalarda kapitalistlere, her çeşit sendika patronuna mücadele vermiş önder işçilerdir. Hep işçi sınıfının çıkarları için kavga vermişler, denenmiş, sınanmışlardır. Metal işçilerinin sınıf sendikası emin ellerdedir.

Devrimci Metal-Sen bütün burjuva sendikalardan temelden farklıdır. Burjuva sendikaların amacı işçilerin ücretli kölelik düzeninde tutulması, kapitalizmin korunup yaşatılmasıdır. Bu nedenle onlar işçi sınıfının ne sınıf çıkarlarını ne de ekonomik haklarını tutarlı bir biçimde savunamazlar. Devrimci Metal-Sen'in klavuzu bilimsel sosyalizmdir. Amacı ücretli kölelik düzeninin yıkılması sosyalizmin kurulmasıdır. Devrimci Metal-Sen' e bilimsel sosyalizm yol gösterdiği için, o, işçilerin ekonomik hakları elde etmek için aynı zamanda özgürlüğü kazanma ve sosyalizmi kurmak için mücadeleye seferber edecektir.

Devrimci Metal-Sen sendikal demokrasiyi tam olarak uygular. Devrimci Metal-Sen hiç kimseye, hiçbir yönetici organa imtiyaz, ayrıcalık tanımaz. O, sendika yöneticilerinin aldığı ücretin, üye işçilerinin aldığı ortalama ücreti aşmamasını kararlaştırmıştır. Anatüzüğünde de bunu hükme bağlamıştır. Eğer işçilerin çıkarlarına ihanet edecek, çıkarlarını çiğneyecek kimseler çıkarsa sendikaya üye işçiler derhal, anında yapacakları toplantılarla işyeri temsilcilerini, şube yöneticilerini görevden alma, yenisini seçme hak ve yetkisine sahiptirler.

Devrimci Metal-Sen'in benimsediği bir ilke de şudur: İşyerindeki işçilerin çoğunluğunun onayı olmadan Toplu iş sözleşmeleri imzalanamaz, grevler kaldırılamaz. Devrimci Metal-Sen'in benimsediği bu ilkeler, burjuva sendikaların gönüllerinin istediği gibi işçilerin söz ve kararlarını çiğneyen anlayış ve kurallarına tamamen zıddır. Ve devrimci Metal-Sen'in benimsediği bu devrimci ilkelerle burjuva sendikacılık anlayışına ağır bir darbe indirmektedir.

Metal işçileri,

Sınıf sendikanız yeni kurulmuştur. Ancak geleceği parlaktır. Çünkü o sınıf bilinçli devrimci işçiler tarafından kurulmuştur, bilimsel sosyalizmi klavuzu yapmaktadır. Ve Metal işçilerinin, bütün işçi sınıfının devrimci mücadelesine dayanmaktadır. İşte onu güçlü yapan bunlardır, geleceğinin aydınlık olmasının nedeni budur.

Metal işçileri,

Burjuva sendikaların tuza kurtulmanız için önünüzde yo mıştır. İlk söz söylenmiş, il atılmıştır. Gerisi sizin fed ğınıza, mücadelenize bağlı tır.

Metal işçileri ;

Sınıf sendikanızda, Devr tal-Sen'de birleşin. Onu gü rin ve burjuvaziden gelen s ra karşı koruyun.

Devrimci Metal-Sen'in Anatüzüğünd

Devrimci Metal-Sen, kapitalizmi ve devleti korumayı Ana Tüzüklerinde açıkça ilan eden tüm burjuva sendikaların aksine Ana Tüzüğünde ücretli kölelik sisteminin, kapitalizmin son bulması, sınıfsız, sömürüsüz bir toplumun sosyalizmin kurulması için mücadele edeceğini ilan ediyor.

Devrimci Metal-Sen'in Ana Tüzükte amacı ve ilkeleri şöyle belirtiliyor:

"MADDE-3: SENDİKANIN AMACI VE İLKELERİ:

9. Ücretli kölelik sisteminin son bulması, sınıfsız sömürüsüz bir toplumun kurulması için mücadele etmek. Emperyalizme, sosyal emperyalizme, faşizme ve her türden gericiliğe ve burjuvaziye karşı bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesini desteklemek.

4. Grev ertelemelerine, grev yasaklarına ve grev hakkının önündeki engellere karşı, grev hakkının genişletilmesi, lokavtın kaldırılması için mücadele etmek.

B) İLKELER:

1. Devrimci sınıf sendikası olan Devrimci Metal-Sen, sendikal demokrasiyi, tabanın söz ve karar sahibi olma ilkesini titizlikle uygular.

3. Sendikanın tüm organları ve yöneticileri seçimle işbaşına gelir. Hiçbir organ ve yönetici atanma yolu ile işbaşına getirilemez. Ancak yeterli seçici üyenin bulunmadığı ve yeni örgütlenecek yerlerde sürekli şartların oluşmasına kadar geçerli olmak üzere atama yapılabilir.

5. Sendikaya üye işçilerin çoğunluğunun onayı olmadan toplu iş sözleşmeleri imzalanamaz.

6. Sendikaya üye işçilerin çoğunluğunun onayı olmadan grev kararı alınamaz, grevler kaldırılamaz.

7. Ücretli olarak çalışan sendika yöneticilerinin aylık ücretleri sendikaya kayıtlı işçilerin aldığı ortalama ücretten fazla olamaz.

8. Sendikanın amaç ve ilkelerini gerçekleştirebilmek, işçilerin kültürel seviyelerini yükseltmek, sınıfın ideolojisi ile eğitilmesini başarıyla gerçekleştirmek için gelirinin en az %15'ini eğitim için harcar."

Devrimci Metal-Sen'in Anatüzüğünde işçilerin en yüksek karar organı olan Genel Merkez Genel Kuruluna delege olabilmeleri için sendikaya üye olmaktan başka bir şart aranmaz.

Devrimci Metal-Sen Anatüzüğünde sendikanın her kademesinde işçilerin söz ve karar sahibi olabilmesini ko-

DEVRİMCİ METAL-SEN METAL İŞÇİLERİNİN TEK SINIF SENDİKASIDIR. METAL İŞÇİLERİ BU SINIF SENDİKASINI GÜÇLENDİRMELİ, HER TÜRLÜ BURJUVA, REVİZYONİST SENDİKA PATRONLARININ, HAKİM SINIFLARIN BASKILARINA KARŞI KORUMALI VE DİĞER İŞ KOLLARINDAKİ SINIF BİLİNÇLİ İŞÇİLERE ÖRNEK OLMALARI GEREKİR.

DSM, Devrimci Metal-Sen başkanıyla konuştu

DSM, Devrimci Metal-Sen başkanı Mehmet Değirmenci ile bir konuşma yaptı. Devrimci Metal-Sen başkanı sorduğumuz sorulara şöyle cevaplar verdi:

-DEVRİMCİ METAL-SEN nasıl, hangi ihtiyacın sonucu olarak kurul-du?

-Metal işçileri diğer ülkelerde olduğu gibi işçi sınıfının en mücadeleci, siyasi olarak gelişmiş bir kesimidir. Bu nedenle kapitalistlere açıktan hizmet eden Türk Metal-İş ve faşist Çelik-İş sendikalarının niteliği daha hızlı açığa çıktı ve bu çember nispeten, daha kolay kırıldı. Metal işçileri devrimci bir sendika özlemi içindeydi. Ama bu sendika nasıl olmalı, o konuda tam bir açıklık yoktu. Herkes, devrimci görülüyordu. Metal işçilerinin devrimci özlemleri o dönemde Maden-İş Sendikasına aktı. Fakat Maden-İş revizyonist, devrimci sözünü kendi niteliğini gizlemek için kullanan bir sendika idi. Revizyonist TKP bu sendikada tam bir hakimiyet kurunca, tabanda sınıf çıkarlarını az çok görebilen işçilere kadar pek çok işçiyi sendikadan işverenle anlaşıp attı.

İşçilerin ekonomik, siyasi mücadelesini MESS'e karşı grevde, DGM lere karşı kısmi grev gibi örneklerde görüldüğü gibi, burjuvazi, hakim sınıflar için zararsız hale getirmek için büyük bir çaba gösterdi. Tabii bunları devrimciyim, sosyalistim diyerek yapıyor, işçilerin sınıf bilinci kazanmasına engel oluyordu. Bu durumda metal işçilerinin mücadelesi büyük kayıplar verdi.

Ama metal işçileri bunları takip ediyor, değerlendiriyor ve Maden-İş'in sınıf düşmanı olduğunu az çok kestiriyordu. Yer yer sendika patronlarına karşı kendiliğinden işçi muhalefetleri doğdu. Özellikle 1977-78 yıllarında şimdiye kadar olan Maden-İş patronlarının işçi düşmanı oyunları işçilerin büyük kin ve öfkeleri ile karşılandı. Fakat sendika patronlarına karşı mücadelenin sınıf bilinçli sosyalist işçilerin önderliğinde olmaması mücadeleyi sonuçsuz bırakıyordu. Örneğin bir çok iş yerinde işçiler sendikayı ele geçirme hevesine kapılıyordu. Faşist tüzük hükümleri ile donatılmış sendikada, böyle bir şey olamazdı. Ve hep başarısızlıkla sonuçlandı. Bu iki yıl kadar sürdü.

Maden-İş patronlarına karşı mücadele genellikle ekonomik taleplerle sınırlıydı. Halbuki Maden-İş'in kendini sosyalist olarak göstermesi, devrim isteyen bir çok işçiyi "kötü de olsa devrimci sendikadır" düşüncesini besliyordu. Revizyonist patronlara mücadele her sınıf çıkarları etrafında işçileri birleştirecek, işçilerin burjuva sendikalar aracılığı ile düzene, sömürüye bağlanmasından çekip çıkaracak, sosyalizm mücadelesinin bir hazırlık okulu olacak bir sendika gerekliydi. Böyle bir sendikayı kurmak biz devrimci metal işçilerine düşüyordu. Biz de Devrimci Metal-Sen'i kurarak bu şerefli görevi yerine getirdik.

-OKURLARIMIZA KENDİNİZİ TANITIR MISINIZ?

-Devrimci Metal-Sen sendikasının başkanı olarak kendim yaklaşık 9 yıl işçi sınıfı içinde değişik iş kollarında mücadeleye atıldım. Şimdi Profilo Televizyon Fabrikasında çalışıyorum. Sosyalizmin işçi sınıfının kurtuluşu olduğuna inandığım için mücadele içine girdim. Petro-Kimya-İş kolunda 76-77'de sarı sendika olan Atom İş'e sonradan reformculaşan Petrol-İş'e karşı mücadelede yer aldım. Eczacıbaşı ilaç Fabrikasında, Atom-İş'e karşı mücadelede kapitalist Nejat Eczacıbaşı tarafından işten 17. madde ile atıldım. Türkiye işçi sınıfının en önünde giden metal iş kolunda bir fabrikaya girmeden revizyonist Maden-İş Sendikasını yakından gördüm. Kısa bir süre sendikada görev aldım, fakat sosyalizme tam inancım olduğundan, dolayı sendika merkezinde işçi düşmanlığına tahammül etmeyerek Maden-İş patronlarına karşı açık bir şekilde mücadeleye giriştim ve işçi düşmanlarına karşı mücadele ettiğim için sendikadan atıldım. Ben Maden-İş'te çalıştığım zamanlar Kemal Türkler, Kemal Sülker, Mehmet Ertürk hainlerini çok yakından gördüm. Onların akşamları Divan otellerinde Maçka otellerinde burjuva bataklığına batmış, işçi paralarını yediklerini gördüğüm için bunu sendikadaki arkadaşlara anlattığım için ve her şeyden önce işçi sınıfının bilimsel görüşü olan sosyalizme sarıldığım için sosyalist bir kişi olduğum için sendikadan atıldım. Sonra Profilonun televizyon kısmına girip mücadele yi orada sürdürmek için işbaşı yaptım. Asgari ücretten tam bir yıl çalıştım. Amacım Profilo Tel-ra'da Maden-İş sendika patronlarına karşı mücadeleyi başlatmaktı. Buişyerinde sınıf sendikalarının gereğini işçilere kavratmaya çalıştım, işçi düşmanlıklarına, boyun eğmediğim için revizyonistler den dayak yedim ama usanmadım ve mücadelemi halen de sürdürüyorum.

koldan yürütülmeden ve onların kapitalistlerin düzenin savunucuları oldukları açığa çıkarılmadan, işçiler sosyalizm silahıyla revizyonistlere vurmadan saltanatlarını yıkmak mümkün değildir. Yıkılsa bile bu, başka burjuva sendikalara akar.

Nitekim revizyonist Maden-İş'-in itibarının sıfıra inmesi karşısında çeşitli etiket taşıyan burjuva sendikalar revizyonizme karşı suçlamalarını artırdılar. Ama kendileri gibi, Maden-İş'in kapitalistlerin çıkarlarının hizmetkârı olduğunu gizleyerek bu durumdan yararlanmaya çalışıyorlardı örneğin reformcu Otomobil-İş, Dev-Maden-İş revizyonistlerin itibar dan düşmesinden yararlanmak istedi

Fakat artık sınıf bilinçli sosyalist işçiler metal işçilerinin, yeni bir burjuva sendikasının tuzağına düşmesine müsaade edemezlerdi. İşkolumuzda çeşitli iş yerlerinde sınıf sendikasını yaratma mücadelesi vermek için kurulan Devrimci Sendika Muhalefetlerinin belli bir güç kazanması sonucu Devrimci Metal-Sen'in kurulması bir zorunluluk haline geldi.

Bir sınıf sendikası, metal işçilerinin devrimci mücadelesini geliştirecek, ekonomik, siyasi ve

Metal işçilerinin özelliklebundan sonraki görevi onun tek sınıf sendikası olan Devrimci Metal- Sen de birleşmeleri onu güçlendirmeleri ve korumalarıdır. Bu görev metal işçilerinindir, çünkü sendikamız metal işçilerinin sendikasıdır. Sahipleri de metal işçileridir.

-SEN

...atüzüğünden Bölümler:

laylaştıracak basit kurallar koymakta, burjuva sendikaların karışık, anlaşılması zor hukuki ifadelerle bezenmiş bürokratik kurallarını bir tarafa atmaktadır. Çünkü, işçilerin devrimci, sınıf bilinçlerini geliştirerek sendikayı yönetir hale gelmesi, sınıfının sorunlarını çözebilir, ilerletebilir hale gelmesi Devrimci Metal-Sen'in başlıca hedefidir. Ve o bunu sağlayacak bir işleyiş biçimini, sade kuralları benimsemiştir.

Devrimci Metal-Sen yönetime ayrıcalıklar, devrimci politikanın dışında herhangi bir şeye dokunulmazlık tanımaz. Sendikanın amaç maddesinin ilkeler bölümünde belirtilen "ücretli olarak çalışan sendika yöneticilerinin aylık ücretleri sendikaya kayıtlı üye işçilerin aldığı ortalama ücretten fazla olamaz." hükmü bunun bir örneğidir.

Gene Devrimci Metal-Sen, Anatüzüğünde sendikanın devrimci ilkelerini ihlal etmesi ve yolsuzluk yapması halinde normal seçim süresinin dolmasını beklemeden, işçilerin istediği zaman şube yöneticilerinin, işyeri temsilcilerinin değiştirilmesi kuralını getirmiştir. Devrimci Metal-Sen'in kuralları devrimci mücadelenin gereklerine göre işler.

18. Maddenin 4 ve 7. şıkkındaki kural şudur:

"4. Şube Başkanı:
"... Sendika ilkelerini ihlal etmesi ve yolsuzluk yapması halinde şube üyesi işçilerinin 1/5'inin yazılı başvurusu, şube yönetim kurulunun oy çokluğu ile başvurusu veya Genel Yönetim Kurulunun isteği ile Genel Onur Kurulunun kararı ile görevinden uzaklaştırılır. Yerine ilk şube genel kuruluna kadar bir başkan seçilir.

7. Sendika İşyeri Temsilcilikleri:
Her işyerinde 30 işçiye bir temsilci seçilir. Sendika üyesi her işçi temsilci adayı olabilir.
Temsilci seçimi iki yılda bir yapılır. Fakat işyerindeki işçilerin yarısının başvurusu üzerine her zaman temsilci yenilenebilir."

Devrimci Metal-Sen'in örgütlenme amacı burjuva sendikaların işçilerden uzakta işlerini dilediği gibi yürütebileceği imtiyazlı, dokunulmaz organlar oluşturmak değildir. Aksine üyelerinin geniş bölümünü politik olarak geliştirecek, sendikal işlerin yürütülmesine katacak işleri denetleyecek bir mekanizmanın oluşturulmasıdır. Devrimci Metal-Sen'in tüzüğü sınıf mücadelesinin ilerletilmesi kuralına, mücadelenin ihtiyacına göre şekillenir ve kurallar buna göre işletilir.

HAKİM SINIFLARIN SÖMÜRÜ VE ZULMÜNÜ SÜRDÜRMEK İÇİN FAŞİST DEMİREL HÜKÜMETİ İŞ BAŞINDA

Hakim sınıfların çıkarlarını korumak ve isteklerini yerine getirmek amacıyla faşist AP hükümeti kuruldu. Bu hükümet hakim sınıfların sömürü ve zulmünü devam ettirmek için çalışacak, bunun için de Ecevit hükümetinin isteyip de yapamadıklarını gerçekleştirmeye çalışacaktır. Açıkladığı hükümet programında Demirel şimdiden ülkeyi kan ve ateşe boğacağını alelacele ilan etmiştir. Neden? Çünkü hakim sınıfların işi zordur. Bir tarafta işçiler uyanmış, emekçiler uyanmış devrim istemektedir. Yarı aç yarı tok durumda çalışan emekçilerin öfkesi büyümektedir. Kötülüklerin şu veya bu hükümetin kusurundan ileri gelmediği aksine düzenin kendisinin bir bataklık olduğu şimdi daha açık görülüyor. Bu yüzden hakim sınıflar iktidarlarını ezilen sınıfların darbelerinden korumak için bugün süngü ve copa herzamankinden çok daha fazla ihtiyaç duyuyorlar.

Demirel hükümeti, hakim sınıfların bu istekleri yönünde siyasi hakları rafa kaldıracağını, sendikal hakların mücadeleyle kazanılmış haklarının çiğneneceğini söyledi. DGM'lerin kurulması, sendika ve kitle örgütlerinin, eğer denetim altına alınamaz ise kapatılması, gösteri ve yürüyüşlerin yasaklanması başta gelen tedbirler arasında. Bunun yanında, ücretlerin dondurulması planlanıyor. Bütün bunlar zorbalık, şiddet artırılmaksızın yerine getirilemiyeceği hesaplanarak, devletin güçlendirilmesi de kararlaştırılmış.

Hakim sınıflar bu azgın isteklerini yerine getirebilirler mi? Devrimcileri, komünistleri susturabilirler mi? Hayır. Onlar karşılarında işçi sınıfı, emekçiler devrim ve sosyalizm için birleşip mücadeleye atıldığında onların hayalleri iskanbil şatoları gibi dağılacaktır.

REVİZYONIST SENDİKA PATRONLARI KENDİ ARALARINDA TEPİŞİYOR

Maden-İş patronları metal işçilerinden bugün umudu kesmişlerdir ve hesaplarını geleceğe, yönetimi sağlama aldıktan sonraki manevralarına dayandırmaktadırlar. Bunun içinde ne yapıp yapıp olağanüstü kongreyi Maden İş üyelerinin dışında yapmaya, bu kongreyi bir avuç bürokrat patronun ve onların maşası bazı kişilerin hesaplaşma alanına çevirmeye çalışıyorlar. Böyle yapmasalar bile metal işçileri Maden-İş'i düzeltmeye, kongreye girip yönetimi almaya çalışmayacaklardır. Ama kendiliğinden muhalefetin kısmi de olsa kongrede temsili her çeşit revizyonist patronun işine gelmemektedir. Kongrenin kendilerinden hesap sorulduğu bir alan haline gelmesini istememektedirler.

Maden-İş'in revizyonist patronları bu amaçlarına ulaşmak için lokal temsilciliği seçimlerini yangından mal kaçırır gibi düzenlediler. Onlar kendi adaylarının seçilmesini ancak bu yolla başarabilirlerdi. Bilindi

15–16 Haziranlar unutulmadı

TÜRK-İŞ İŞÇİ HAKLARINA AZGINCA SALDIRDI

Türk-İş'in gerici faşist sendika patronları AP hükümetine sundukları öneriler listesi ve verdikleri demeçlerle burjuvazinin bu planlarını aynen onayladıklarını ortaya koydular "Kanun ve nizam hakimiyeti sağlansın" diyerek işçi sınıfı ve halkı ezmede burjuvaziye akıl hocalığı yaptılar.

Türk-İş patronlarının faşist AP hükümetine sundukları öneriler listesinde işçi sınıfı ve halka yönelik faşist baskıların artırılması isteklerinin yanısıra işçi sınıfının sendikal haklarına, kazanılmış haklarına karşı saldırı çağrısı da yapılıyor.

Diğer yandan da sendika patronları burjuvaziye seslenerek "hür sendikacılık hareketi desteklenmeli ve güçlendirilmelidir" diyorlar, bu konuda vasal önlemler istiyorlar. Türk-İş patronlarının güçlendirilmesini istedikleri "hür sendikacılık" nedir? Bu, sendika patronlarının izlediği işçi sınıfını kapitalist patronların aleti haline getirme politikasının adıdır. Türk-İş patronları hakim sınıflardan kendisini daha çok desteklemesini, sarı sendikacılığın önüne çıkan her engeli ezmesini, sendikal hakları tamamen yoketmesini istiyor. Nitekim "güçlü sendikacılığı sağlayabilmek için her işçinin işkolundaki tek sendikaya üye olması kanunla temin edilmelidir" diyor hükümete verdikleri listede sendika patronları.

Türk-İş patronlarının istedikleri açıktır. Onlar burjuvazinin kendilerine sağladıkları destekle hemen tüm işkollarında işkolu yetkisini ellerinde bulunduruyorlar. Bundan yararlanarak burjuvazinin eski özlemini, Türk-İş dışındaki tüm sendikaları yok etme özlemini dile getiriyor, kanunların bu yolda değiştirilmesini istiyor. Türk-İş'in hükümete verdiği listenin hemen ardından isteklerini açıklayan Türkiye İşverenler Sendikası Konfederasyonu (TİSK) de aynı isteği aynı biçimde ifade etti. Sendikal hakları kısıtlayıcı pekçok isteklerinin yanısıra "işkolunda tek yetkili sendika" istediklerini, gerici, faşist sendikalar dışındaki diğer sendikaların ezilmesi isteklerini ifade ettiler.

Türk-İş'in ve kapitalist patronların planları gelişen mücadeleye, devrimci sendikacılığa şimdiden ket vurmak, varlıklarını ortadan kaldırmak, gerici faşist sendikacılığın işçiler üzerindeki hakimiyetini tam olarak sağlamaktır.

Burjuvazi eskiden beri bunu hayal etti; Kendisi için en tehlikesiz, huzurunu hiçbir zaman bozmayacak Türk-İş dışındaki tüm sendikaları tasfiye etmek, işçi sınıfının sendikal haklarını yoketmek. Bugün sendika patronlarına karşı işçilerin gelişen muhalefeti, devrimci sınıf sendikalarına duydukları özlemin büyümesi sonucu, işçi sınıfına yöneltikleri genel saldırının bir parçası olarak karşıdevrimci Türk-İş patronlarını da işçi sınıfının karşısına çıkarıyorlar, sadık uşakları olarak kullanıyorlar.

Burjuvazi Türk-İş dışındaki tüm sendikaları yoketme, böylece sendikal mücadelenin ilerlemesinin önüne geçme planlarını 1970'lerde de sahneye koymak istemişti. 15-16 Haziranla işçi sınıfı burjuvaziye hakettiği tokadı attı, onlara planlarını derhal geri almak zorunda bıraktı. Türk-İş patronları ve kapitalist patronlar 15-16 Haziranı unutmuş gözüküyorlar. İşçi sınıfı bu karşıdevrimci planların gerçekleşmesine 15-16 Haziran'da olduğu gibi bugün de izin vermeyecek, heveslerini kursaklarında bırakacaktır.

Üç yıl önce işçi sınıfının mücadelesiyle çökertilmişti

DGM'LER GENE SAHNEDE

Faşist Devlet Güvenlik Mahkemeleri yeniden gündemde. Faşist diktatörlük işçi sınıfının mücadelesini boğmak, halk üzerindeki baskıları katmerleştirmek, işçi sınıfının bilinçli önderleri komünistleri ezmek için üç yıl önce işçi sınıfının mücadelesiyle mezara gömülen DGM'leri yeniden kurmak istiyor. İşçi sınıfı Profilo'da, Telra'da Metaş'ta, ülkenin dört bir yanında kadın erkek direnerek DGM'lerin defterini dürdü ama hakim sınıflar bu faşist emellerinden hiçbir zaman vazgeçmediler. 77 yılı boyunca faşist MC hükümetince gevelenen DGM'ler reformcu CHP hükümeti döneminde de "Devlet İhtisas Mahkemeleri" adıyla kurulmak istendi.

Hakim sınıflar faşist diktatörlük işçilerin, emekçilerin mücadelesini mevcut faşist ve gerici yasaklarıyla, baskı tedbirleriyle, , mahkemeleri, askeri gücüyle...denetim altına almayı başaramayınca, daha sert önlemlere başvurmayı, silahlarını daha sıkı doldurmayı deniyor. DGM'lerin kurulmak istenmesi de, faşist diktatörlüğün yönetemezliğinin, kitleleri denetim altında tutabilmek, sömürü ve zulüm düzenine karşı protestolarını söndürebilmek için yeni yollar arayışının, güçsüzlüğünün bir kanıtıdır.

Onlar DGM'ler ile işçi sınıfı ve emekçilerin, komünistlerin seslerini kısmak, mücadelelerini bastırmak istiyorlar. DGM'ler faaliyet gösterdiği süre boyunca işçi sınıfının grev ve direnişlerinin, sendikal mücadelesinin, köylülerin toprak ve özgürlük mücadelesinin, devrimcilerin ve komünistlerin mücadelesinin karşısına dikildi, bunların yargıcı oldu. Bugün yeniden hortlatılmaya çalışılan DGM' lerin işlevi buydu.

DGM'ler, "Ölmek var, dönmek yok" diyerek en önde dövüşen Profilo işçilerinin, işçi sınıfının militan mücadelesiyle çökertildi. İşçiler revizyonist sendika patronlarının ihanetlerine rağmen, her türlü fedakârlığı, ölümü göze alarak, şehitler vererek direndiler faşist DGM'lere karşı. Burjuvaziye böyle geri adım attırdı. İşçi sınıfı, sınıf bilinçli önderleri bugün de DGM'lere karşı sessiz kalmayacaklardır.

ği gibi lokal temsilcileri 1000 kişiye bir kişi olmak üzere seçilir ve kongre delegesidirler.

Revizyonist patronların düzenledikleri lokal temsilcilik leri seçimleri tam bir rezalettir. Onlar metal işçilerinin nezdinde kaybedecekleri birşey kalmadığından, iyice tecrit olmuşluğun verdiği cesaretle böyle bir yolu seçtiler ve belirtildiği gibi durumlarını düzeltmenin, işçilere kendilerini affettirmenin hesaplarını ancak daha sonraları için yapabiliyorlar.

Revizyonist patronlar lokal seçimlerini 1 hafta önce - sinden işçilere duyurmak zorunda oldukları halde bunu yapmadılar. Bütün işyerlerinde seçimden en fazla 1-2 gün önce, hattâ birkaç saat önce duyuru yaptılar ve seçimleri oldu bittiye getirdiler. Buna rağmen işçiler seçime katılabilirlerdi. Seçimlere katılmanın azlığı, metal işçilerinin Maden İş'i kaderine terkettiğinin göstergesidir. Örneğin Profilo Tel ra'da 4000 civarında işçiden seçime katılan 130'dur. Diğer yerlerde de durum pek farklı değildir. Buna rağmen birçok işyerinde revizyonist patronlara karşı adaylar seçimleri kazanabilmişlerdir.

Maden-İş'in burjuva yüzünün açığa çıktığı, revizyonistlerin bir avuç kişi kalarak faşist yöntemlerle ayakta kalmaya çalıştığı tartışılmaz bir gerçek halini almıştır. Metal işçileri revizyonist Maden- İş patronlarını yapayalnız bırakmışlar ve Maden-İş hakkında hayal beslemeksizin devrimci bir çıkış yolunun arayışı içindedirler.

Maden-İş patronları da bu gerçeği görmekte ve çöküşünü geciktirmek için çabalamaktadırlar. Onlar bir yandan faşist yöntemlerle geniş işçi kitlelerine rağmen yönetimde kalmakta bir yandan da demokrasi güldürüleri tertipleyerek, sahte muhalefetler uydurarak, sahte vaadlerde bulunarak kaybettikleri kitle desteğini yeniden yaratmaya çalışıyorlar.

Maden-İş revizyonistleri - nın demokrasi soytarılıkları ve sahte vaatleri de etkili olamamaktadır. Artık onlar ne yapar sa yapsınlar Metal işçilerinin artan öfkesinden başka kazanacakları şey yoktur. Tantanalarla öne sürülen toplusözleşme Komitelerininin (TSK) fiyaskoyla sonuçlanması bunun son örneği idi.

Maden-İş'in her geçen gün işçilerden tecrit olması ve çökmesi revizyonist patronlar arasındaki çatlakları derinleştiriyor. Onlar suçu birbirlerinin üzerine atmakta ve yönetimi kendi tekelleri altına almak için uğraşmaktadırlar.

Aralık'ta yapılacak olan olağanüstü kongrenin altında yatan esas neden işte budur:Çökmekte olan Maden-İş'in patronları arasındaki dalaşma!

Revizyonist patronlar kendi kendilerine tepişe dursunlar, metal işçileri güçlerini birleştirmeli, sınıf sendikası Devrimci Metal-Sen'e sahip çıkmalı,onu güçlendirmeli ve Maden-İş'e son darbeyi vurarak onu layık olduğu yere, tarihin çöp tenekesine atmalıdır.

Patronların 17. maddesinden ilham alarak hazırlamışlar:

REVİZYONİST MADEN-İŞ'İN ANATÜZÜĞÜ

Bir sendikanın Anatüzüğü, onun sınıf sendikası mı yoksa bir burjuva sendika mı olduğunu bütünüyle ve tam olarak ortaya koyamaz. Yönetici sınıflar sendika kurmanın önüne bir sürü zorlaştırıcı yasalar, bürokratik, gerici engeller dikmiştir. Sendikalara sosyalizm için mücadeleyi yasaklayan yasalar çıkarmıştır. Sınıf sendikaları buna teslim olmaz fakat bu durum sınıf sendikalarının devrimci ilkelerini tam ve açık ifadesini zorlaştırmakta, kısıtlamaktadır. Tüm bunlara rağmen sendikaların ana tüzükleri onların sınıf niteliğini ele veren bir belgedir. Burjuva sendikaların anatüzüğün de kapitalist sömürüyü, hakim sınıfların halka karşı kullandıkları baskı araçlarını korumayı koşulsuz ve gönülden amaç edindikleri,benimsedikleri ilan edilir.

Burjuva, revizyonist sendikalar için işçilerin devrimci mücadelesi ile kendi insiyatif ve girişkenliğini geliştirmesi, gücünü tanıması, gücüne,sınıfına güvenmesi zararlı olan şeylerdir. Onların gözünde işçiler cahil, kabasaba, yönetilmesi,güdülmesi gereken varlıklardır. Burjuva sendikalar elbette böyle düşünürler; çünkü ezilen sınıfı mücadele eğitir, bu mücadele burjuva sendikaların tozlu dosyaları arasında sıkışmadığı, parlamento kulislerine, mahkemelere,kayıtlara, kurallara,yasalar çerçevesine hapsedilmediği zaman, sınıfın özlemlerini dile getirdiği, sınıfın kararlılığı,cesareti harekete geçirildiğinde burjuva, revizyonist sendikaların alçaklıkları dolaysız görülebilecektir. Ezilen sınıfın neler yaratabilecek yetenekte olduğu görülecektir. Burjuva, revizyonist sendikalar bu gerçeği iyi bildiklerinden "kanun ve nizamlar dairesine" işçileri sıkıştırmaya çalışırlar. İşte Maden-İş

"... üyelerinin menfaatlerini kanun ve nizamlar dairesinde korumak, ..."

Bunu açıkça amaç maddesine koymuştur

Yasalar çerçevesinde hareket etmeyi, burjuva ve feodal düzenin, devletin korunmasını amaç edinen, işçileri burjuvazinin yasa ve kurallarını tanımaya uymaya zorlayan bir sendikada sendikal demokrasi var olamaz. Burjuva, revizyonist sendikalarda işçilerin düzenle çatışan kapitalistlerin çıkarlarına zıt olan isteklerini dile getirmeleri, sendikaları isteklerini, özlemlerini gerçekleştirmenin bir aracı olarak kullanmaları söz konusu olamaz. Burjuva sendikalar böyle bir ihtimale işçilerden gelecek muhtemel zorlamalara karşı sendikaları zırhla örmüş, kapıları kapamışlardır. İşçilerin yönetimle, sendikalarla yüzyüze gelmemesi kendilerinin ne gibi işlerle uğraştıklarını öğrenmeleri, onların işlere karışmalarından mümkün olduğu kadar uzaklaştırmak için herşey düşünülmüştür. Yönetimin, sendika patronlarının mevki ve ayrıcalıkları Anatüzükle de resmileştirilerek korunmuş, teminat altına alınmıştır.

Maden-İş sendikasının Anatüzüğünde yönetimin ayrıcalıklara sahip olduğu yer almaktadır.

"Madde-91 : Sendika ücretli kadrolarında çalışan yöneticiler ile personel, <u>ücret kademesi</u> bakımından bir yönetmelikle <u>sınıflandırılır</u>. Ve her sınıfın ücret baremi ile, sorumluluk ve bazı konularda ihtisas farkları olarak ücrete yapılacak <u>ilaveler ve yolluk miktarları</u> bir <u>yönetmelikle tesbit edilir.</u>"

Yukarıda aktardığımız 91. maddede belirtildiği gibi sendika patronlarının yukarıya çıktıkça maddi ayrıcalıkları artmaktadır. Bunun yanısıra mevkilerinin dokunulmazlığı hükmü 32. maddede belirtildiği gibi teminat altına alınmıştır.

"Madde-32 : a) Merkez Genel Kurulunda Genel Başkan seçimi sırasında, Genel Başkan adaylarına söz verilir. ... <u>Bu konuşmasında asla herhangi bir kişinin veya faaliyetin tenkidi bulunmaz.</u> Yalnız, seçildiği takdirde, sendikayı nasıl yöneteceğini, sendikanın üyelerinin ve Türk işçi sınıfı yararına neler yapacağını anlatır ve bu konuşmasının içinde adaylığını koyduğunu açıkça belirtir."

Sendika patronlarının dokunulmazlığı yalnızca en yüksek sendika organında (Merkez Genel Kurulunda) ve Genel Başkan adaylarına ilişkin değildir. Yukarıdan aşağıya her kademede aynı kural geçerlidir. Sendika Temsilcileri ile ilgili maddede şöyle deniliyor.

"Madde-85 : aa) Sendika baştemsilcisi,bir işyerinde veya görev kapsamımıza giren işyerlerinde, sendikamızın en önemli temsilcisidir. <u>Bu nedenle sendikayı veya yöneticilerini hiçbir surette karşısına almaz.</u>"

Maden-İş Ana Tüzüğünde Genel Başkan adaylarının "asla herhangi bir kişinin veya faaliyetin tenkidi bulunmaması" hükmü, keza, işyeri baştemsilcilerinin sendika yöneticilerini "Hiçbir surette" eleştirmemesi, karşısına almaması gibi hükmü ve bunun gibi hükümlere neden ihtiyaç duyulmuştur? Maden-İş revizyonistlerinin işçiler üzerindeki sultasını devam ettirmek için bu gibi gerici hükümlere ihtiyaçları vardır. Revizyonizm ne kadar süslenip püslense bile çürük bir ideolojidir. Revizyonist sendikalar, devrimci bir politikadan yoksun olan bütün burjuva sendikalar işçilerin sosyalizme, devrimci düşüncelerine yönelmesine, devrimci sınıf bilinçli işçilerin sendikalarda diğer işçileri de etkilemesine karşılık, tedbir olarak, sendikayı devrimci darbelerden böyle ceza yasaları ile korurlar.

Faaliyet ve kişilerin düşünceleri eleştirilmeyince, bir başkan adayının diğerinin yerine seçilmesi ne anlam taşıyacaktır? Sadece hiç. Revizyonist sendikalar işte kendilerine karşı yönelebilecek her şeyi anlamsız, yararsız bir hale, oyuna gevezelik ve gözboyamaya dönüştürerek revizyonist ideolojinin her şart altında hakimiyetini koruma yolunu seçmiş, hükümler kayıtlarla yönetimin dokunulmazlığı resmileştirilmiştir.

Bir işyeri temsilcisinin <u>hiçbir surette</u> yöneticileri karşısına almaması gibi bir kayıt da Maden-İş'in işçilere sınıfına yabancı,onunla alâkası olmayan bir sendika olduğunu gösterir bir belgedir. Sınıf sendikası,devrimci sendika işçi sınıfının dolaysız devrimci çıkarlarını savunur ve şu düşünceyi temel alır; işçi sınıfının burjuva-feodal düzenin sürmesinden <u>hiçbir</u> çıkarı yoktur. Yanlış düşünce ve önyargılar taşısa bile işçiler bir sınıf olarak kendi davalarına, sosyalizme kazanılabilirler. İşçi sınıfı diğer ezilen emekçi yığınlardan farklı, özel mülkiyetle hiçbir bağı olmayan sosyalist bir sınıftır. Bu nedenle sınıf sendikası kendi devrimci politikasını, gerici hiçbir hükme ihtiyaç duymadan cahil eğitilmemiş işçilere kavratır, onların önyargılarını yıkabilir. Devrimci politika olmayınca kendini gizlemenin de bir aracı olarak Maden-İş burjuva ideolojinin egemenliğini böyle kayıtlarla resmileştirmiştir. Zaten sendika yönetiminin amaçlarına aykırı fikirler benimsedikleri gerekçesi ile devrimci sosyalist işçilerin Maden-İş'ten ihraç edilmesi metal işçilerinin yakından tanık oldukları, bilinen bir şeydir.

Maden-İş Anatüzükte yer alan öyle maddeler ile donatılmıştır ki devrimci, sınıf bilinçli işçilerin sendika yönetim kademelerinin birinde yer alması imkansız haldedir. Devrimci işçiler bu tüzük hükümleri ile elenirler. Maden-İş içinden çıkılması mümkün olmayan bürokrasi ağı ile örülmüş, revizyonist patronların saltanatı tahkim edilmiştir.

Sendikanın en yüksek karar organı Merkez Genel Kurulu'na her işçinin delege olarak seçilmesi Maden-İş'in tüzüğüne göre yasaktır. Bir eleme sistemi ile devrimci önder işçilerin delege olma imkanını ortadan kaldıran hükümler, kurallar getirilmiştir. Eğer önder işçi yönetimin karşıdevrimci politikasını benimsemez ise yada en azından bundan kuşku duyulabilecek özelliklere sahipse delege olamaz.

Maden-İş Anatüzüğünde yeralan diğer hükümler işçileri mümkün olduğunca sendikanın işlerine burnunu sokmaması için düşünülmüş engeller, elemelerdir. Üyeler delege olmasının karşısına birçok zorluk dikilirken, yönetim kademesindekilere ve ücretli personele kolaylıklar tanınmış, "vazgeçilmez şartlar" hafifletilmiştir.

Bu örneklerden anlaşılabileceği gibi Maden-İş'in Anatüzüğü düzenin, burjuva sendikacılığın işçi sınıfı üzerindeki ideolojik ve fiili baskı ve egemenliğini sürdürmenin yasalarıdır.

DİSK: Sosyalizm etiketli burjuva sendikacılığı

Geçen sayımızda DİSK'in kapitalizmi nasıl gördüğünü ele almış, ve DİSK'in kapitalizmi çürümüş bir üretim biçimi değil de bazı kusurları olan bir sistem olarak gördüğünü söylemiştik. Bu yazıda ise DİSK'in kapitalizmi sürdürmeye çalışırken, bu işi sosyalizm sözleriyle nasıl gizlemeye çalıştığını ele alacağız.

DİSK patronları işçi sınıfını sömürünün devam etmesine ikna etme işini açıktan yapmazlar, yapamazlar. Çünkü özellikle DİSK üyesi işçiler arasında sosyalizmin prestiji yüksektir. Sosyalizm özlemi güçlüdür. Bu nedenle DİSK patronları sinsi bir yol izler. Kendini gizlemeye, yaptığı şeyin devrimci amaçlara uygun olduğuna inandırmaya çalışır.

Türk-İş uzun yıllar karşı-devrimci politikasını partiler üstü politika safsatasıyla yutturmaya çalıştı. DİSK aynı şeyi devrimci politika adı altında piyasaya sürmektedir. Burjuva politika DİSK'in elinde devrimci mücadele olmuştur.

İşçi sınıfı, bütün diğer sınıflardan farklı olarak mülkiyetle hiçbir bağı yoktur. İşçi sınıfı sosyalizm için mücadelesinde diğer sınıflardan farklı olarak bir sınıf olarak yer alır. Ezilen emekçi tabakaların mücadelesini de kendi programına çekmeye çalışır. Ancak işçi sınıfının devrimci önderliği izlenirse, mülk sahibi sınıflardan birşeyler bekleme, reformlar umma yolu terkedilirse atılan adım gerçek bir ilerleme olur der. İşte bu durum, işçi sınıfının bağımsız sosyalist amaçları, bağımsız devrimci bir politika izlemesini gerekli kılar. İşçi sınıfı, diğer emekçi sınıflarla aynı hedef için döğüşse bile kendi sınıf çıkarlarını, sosyalizm amacını bir kenara bırakamaz. Arasındaki farklılıkların üstünü örtemez. Böyle bir şey, işçi sınıfının sosyalizm için mücadelesinin biraz olsun gözden kaçırılması, ertelenmesi, burjuva akımları, sınıfları güçlendirir. İşçi sınıfının diğer sınıfların kuyruğuna takılması sonucunu doğurur. Bu da mülk sahibi sınıfların, hakim sınıfların güçlenmesine, özgürluk ve sosyalizm mücadelesinin gerilemesine yol açar.

DİSK'in devrimci politika adı altında yaptığı ise şudur ; sosyalizmi savunduklarına yemin etmek, kapitalizmi suçlamak, ama işçi sınıfını burjuvazinin, hakim sınıfların politikasının şu veya bu burjuva partinin kuyruğuna takmak. Bir süre önce, CHP reformizminin şatafatlı vaadlerinin az çok etki yarattığı dönemde DİSK patronları işçi sınıfını CHP'nin peşine taktılar. CHP hükümetini desteklemeye çağırarak, onun yapacağı reformları beklemeye çağırdılar. İşçiler reformizmden umut kesmeye başladığında ise onu güçlendirmek için sonuna kadar çaba gösterdiler. DİSK patronları en son 14 Ekim seçimlerinde de CHP'yi desteklediler. İşçi sınıfı seçimleri boykot ettiğinde ise utanmadan, reformculuğun umut olmadığı açığa çıkmıştır, diyorlardı. Sanki zararlı hayâlleri yayanlar kendileri değildi. DİSK'in sendika patronları çok pişkinler. Onlar işçi sınıfı için de burjuva hayallerin güçlenmesi için kılıktan kılığa girmeye çekinmiyorlar.

DİSK'e üye işçiler arasında devrimci eğilimler güçlüdür. Bu durum, yöneticileri sosyalizm sözünü daha sık söylemelerini, sömürüden, faşizmden daha fazla bahsetmelerini zorunlu hale getiriyor. Aksi halde maskeleri daha çabuk açığa çıkacaktır. Bu böyle olmakla birlikte, DİSK patronları yasaları burjuva düzenin kurumlarını dokunulmaz, ebediyen yaşayacak şeyler olarak görürler. İşçilerin devrimci mücadele arzusunu da bu yolla pasifize etmeye çalışırlar.

DİSK'in patronlarının burjuva politikacılığı son yıllarda işçi hareketinin gelişmesiyle hızla teşhir olmaktadır. Artık işçiler arasında DİSK'in de Türk-İş'ten pek farklı olmadığı kanısı güç kazanmaya başlamıştır. DİSK patronları, işçi sınıfındaki gelişmeyi dikkate alarak mümkün olduğunca işçileri başıboş bırakmamaya çalışıyorlar. Çünkü işçi hareketinin kendi denetimleri dışına taşarak düzene zarar vermesinden korkuyorlar.

DİSK patronları 16 Haziran'dan ders çıkarmışlardır. 16 Haziran'da işçi sınıfının ne büyük bir mücadele gücüne sahip olduklarını görmek onları da ürkütmüştür. Bu nedenle işçilerin ilerleyişine geriden ayak uydurma durumunda kalırken, mücadeleyi baltalamaya, mücadeleye inançsızlık yaymaya çalışırlar. DGM direnişinde DİSK'in yaptığı budur.

Ancak ne kadar çabalarsa çabalasın DİSK'in sosyalizm etiketli bir burjuva sendika olduğu hızla açığa çıkıyor, çıkmaktadır. DİSK tecrübesi işçilere maskeli burjuva politikacılığı öğretmiştir. Bugün devrimci sendikal birliğin önündeki bu engel temizlenmeden, işçi sınıfının siyasi ilerlemesi rayına oturamaz.

Denizli Belediyesinde

İŞÇİLERİN TOPLUSÖZLEŞME İLE BELİRLENMİŞ HAKLARI VERİLMİYOR

Denizli Belediyesi'nde 669'u kadrolu olmak üzere 750 civarında işçi çalışmaktadır. İşyerinde ise DİSK'e bağlı Genel-İş sendikası yetkilidir. İşveren ise CHP'li belediye başkanı Hasan Gönüllü'dür.

Hasan Gönüllü CHP'nin işçi düşmanı politikasına uygun olarak, toplusözleşmede yazılı haklarını istediler diye işçileri istediği zaman işten atıyor. İstediği işçiyi istediği branşta çalıştırıyor. Kendisinin işe aldığı yandaşlarına o, sendikalı işçilerin maaşlarının iki-üç katı maaş verirken, işçilere toplusözleşmede yazılı haklarını bile vermiyor. Toplusözleşmeyi hiçe sayarak gönlünün istediği gibi davranıyor. Böylece kendisine muhalefet eden işçiyi istediği zaman iş kanununun 13 ve 17. maddesine dayanarak atıyor. Bütün bunları yaparken de toplusözleşmenin toplam 17 tane maddesini çiğniyor.

Uygulanmayan maddeler arasında, iş ve can güvenliği, mevsimlik işçilerin toplusözleşmeden yararlanması, sendika yönetim kurulunun işten atılmaması, işçilerin kendi branşlarında çalışması, asgari ücret farklarının verilmesi, iş elbiselerinin zamanında verilmesi gibi maddeler var. Ayrıca toplusözleşmenin 5. maddesi "işveren tarafından alınan özel işçiler ister sendikalı ister sendikasız olsun sendikalı işçilerin aldığı ücret üzerinden aylık alacaktır. Aksi takdirde özel alınan işçiye ödenen ücret sendikalı işçilere de ödenir"der. Buna rağmen Hasan Gönüllü kendisinin aldığı işçilere sendikalı işçinin aldığı ücretin 2-3 mislini ödemektedir. Hem de her ay bu işçilerin aylığı hemen ödenmekte, sendikalı işçilerinki ise ya ödenmemekte ya da 10-15 gün geç ödenmektedir.

Yetkili sendika 17 tane maddenin ihlal edilmesi üzerine grev kararı aldı.

Hasan Gönüllü grev kararını duyunca kudurmuşçasına işçi şantiyelerine giderek işçileri işten atmakla tehdit etti. Her işçiden ayrı ayrı, greve gidilmemesi için imza toplamaya başladı. Ancak bazı işçilerin işten atılma korkusuyla imza vermesine rağmen büyük bir bölümü "HAYIR" cevabı vererek, kendisinin işçi düşmanı politikasına karşı mücadeleyi sürdüreceklerini belirttiler.

Nihayet Hasan Gönüllü'nün grev kararına itirazı üzerine 25.10.1979 günü grev oylamasına gidildi. Sonuçta 116 hayır oy'a karşı 267 evet oyla mücadeleci işçiler oylamayı kazandı.

Bundan sonraki gelişmeler şu yönde olacak:

Hasan Gönüllü şimdiye kadar uygulamadığı toplam 17 maddeyi bundan böyle uygulayacağına dair teminat verirse grev ertelenerek ek bir protokol imzalanacak. Eğer hâlâ uygulamamakta ısrar ederse genel merkezin tesbit edeceği günde Denizli Belediye işçileri greve gidecek.

Denizli'den
DSM taraftarı bir işçi

DEVRİMCİ SENDİKA MUHALEFETİ, 15 GÜNLÜK SİYASİ GAZETE, SAHİBİ:AZİZ ÇAPACI, SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ:MEHMET ALİ YANMAZ, YÖNETİM YERİ: KEMERALTI, HACILAR İŞ HANI KAT: 2/212, ÖDEME ADRESİ: DSM GAZETESİ, ZİRAAT BANKASI İZMİR MERKEZ ŞUBESİ HESAP NO: 392 İZMİR, HABERLEŞME ADRESİ: P.K.28 İKİÇEŞMELİK-İZMİR, ABONE ŞARTLARI: 6 AYLIK: 120 TL. YILLIK: 240 TL. YURTDIŞI İKİ KATIDIR, BASILDIĞI YER: S.S. TÜKEL GAZETE VE MATBAACILIK İZMİR, BASKI TARİHİ: 24 Kasım 1979

BURJUVAZİ DSM'YE NEDEN SALDIRIYOR?

Burjuvazinin tüm güçleri birlik içinde DSM'ye saldırmaya başladı. Sendika patronları, kapitalist patronlar ve onların borazancılığını yapan burjuva basın DSM'leri karalamak,onu işçilerin gözünden düşürmek için harekete geçti. Kapitalist patronlar DSM'li işçileri işten atma tehditleri ile korkutmaya çabalarken, burjuva sendika patronları da "bölücülük yapıyorsunuz" demagojileri ile işçileri etkilemeye çalışıyor.

DSM'ler neden burjuvazinin saldırı hedefi oldu? Neden tüm şimşekleri üstüne çekti?

Bu açık bir gerçektir. Çünkü DSM kapitalist patronlarla sendika patronlarının işçileri sömürmek için kurdukları düzeni açığa çıkarmaya başladılar. Kapitalist patronlarla elele veren burjuva sendikaların oyununu bozdu. Onların çıkarlarını tehdit etmeye başladı.

Bulunduğu her işyerinde, ekonomik mücadeleye kararlılıkla sahip çıktı. Yayınladığı toplu iş sözleşmesi taslakları ile burjuva sendikaların satış belgelerini teşhir etti. İşçilere burjuva sendika çemberini kırma yolunu gösterdi. Öyleki DSM karşısında kapitalistler işçileri burjuva sendikalarda kalmaları için ikna etmeye çalıştılar. Bunun en açık örneği Döktaş'ta yaşandı. İşverenler işçilere "aman Maden İş'te kalın.O güçlü sendikadır, sonra sizi pişman eder" diyerek revizyonist Maden-İş'in reklamını yaptılar. Çünkü kapitalistler DSM'nin gelişmesinin kendileri için gerçek tehlike olduğunu görüyorlar.

DSM, burjuva sendikaların mücadeleyi yasaların sınırları içine hapsetmesini mahkûm ederek, işçilere yasaların tanınmamasını yoksa hiçbir şekilde değil yeni haklar kazanmak, var olan haklarını bile koruyamıyacaklarını kavratmak için mücadele etti. ESHOT'da, MKE'de, Gaziantep Fırın işçileri direnişinde, Adana Tekel'de, Adana Mensa, Sapteks inşaatlarındaki direnişe önderlik ederek bunun canlı örneklerini verdi.

DSM, burjuva sendikacılığın gerçek yüzünü açığa çıkararak ona duyulan hayali yıkmaya başladı. Sınıf sendikacılığı yolunda pratik adımlar atarak işçilere gerçek sınıf sendikacılığının nasıl olması gerektiğini gösterdi.İşte tüm bu gelişmeler işçilerin DSM'lerde birleşme eğilimini güçlendirdi.

Kısacası, DSM kapitalist patronlara karşı mücadelesini,burjuva sendika patronlarıyla mücadeleyle birleştirerek işçilere sendikal kurtuluş yolunu gösterdi ve burjuva sendikalar karşısında alternatif haline gelmeye başladı. İşte tüm bu nedenlerden dolayıdırki burjuvazi DSM'ye saldırıya geçti.

Önümüzdeki görevler zordur ancak hayat şunu göstermiştir ki, işçiler birlik içinde fedakârca mücadelede sebat ederlerse burjuvaziye geri adım attırabilirler. DSM'nin güçlenmesi kapitalistlerin ve burjuva sendikaların korkulu rüyasıdır.Hakim sınıflar, burjuva sendikalar şimdiye kadar işçileri baskı altında tutma işini zorlukla karşılaşmadan yürütüyorlardı. DSM onların oyunlarını bozdu.Tekerlerine taş koydu. İşte bu yüzden onlar DSM'ye saldırmaktadır.

DSM'nin güçlenmesi hakim sınıfların, burjuva sendikaların korkulu rüyasıdır. Onların saldırıları dalaverelerinin açığa çıkmasından, oyunlarının bozulmasından duydukları korkudur. DSM'li işçiler her türlü zorluğu yenerek onlara fırsat tanımamaktadır, tanımayacaktır.

KAZLIÇEŞME İŞÇİLERİNDEN

Dayanılmaz şartlar altında çalışan işçilerin sırtından milyonlar vuran patron 4-5 işçinin yapacağı işi bir işçiye yaptırıyor.

Kazlışçeşme'de 100'lerce kadın işçi çalıştırılmakta. Erkek işçilerin yapacağı işin büyük bölümünü kadınların üstüne yüklemektedir.

Bugün 90'nı aşkın deri fabrikası bulunan Kazlı'da, toplusözleşmeden doğan hakların bir çoğu verilmemekte sendika yöneticileri buna seyirci kalmaktadır. Sigortasız çalıştırılan işçilerin haddi hesabı yoktur.

Kazlıçeşme'de Türk-İş'e bağlı Deri-İş sendikası bulunmaktadır.Deri-İş sendikası yönetiminde revizyonistler var. Onlar sendikanın kongresinde koltuklarını kaybetmemek için işçilerden tarafaymış gibi görünmeye çalışıyorlar. Türk-İş'in sarı bir sendika olduğunu oysa kendilerinin işçilerden yana olduğunu iddia etmektedirler.

Gerçek hiç de onların söylediği gibi değil.Onlar burjuva sendikacılığı devrimci sendikacılık olarak gösteriyorlar.

Astıkları grev ilanını daha sonra sökerek işçilerden işbaşı yapmalarını isteyen patronun seve seve kabul ettiği toplusözleşmeyi işçilere danışmadan imzalayan, işten atılan işçinin tazminatını eksik hesaplayan revizyonist sendika patronları Kazlı işçilerinden yana değildir.

Her fabrikada olduğu gibi Münir Çağların fabrikasında da işçiler en ağır şartlar altında çalışıyor. İşçilerin büyük çoğunluğunu sigortasız çalıştırıyor. Üstelik kafasının kızdığı işçiyi döverek kapı dışarı atıyor. Toplusözleşmeden doğan hakların bir kısmı işçiye ödenmiyor.

Emekçi arkadaş; Devrimci bir sendika yani sınıf sendikası işçilerin ekonomik mücadelesini sonuna kadar savunur. Yanlız ekonomik mücadelenin yeterli olmadığını çünkü bugün bir işçi 15 bin lira maaşda alsa bile paranın değerinin düşmesi, hayat pahalılığı, enflasyon sonucu aldığı para yetmez duruma düşeceği için, hayat pahalılığının, enflasyonun olmadığı bir toplum için,sosyalizm için işçileri örgütler. Onlara sınıf bilincini verir. Grevlerle direnişlerle işçilerin güçlerinin büyüklüğünü kavratır. İşçilerin karşısında tek tek patronlar olmadığını, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının devleti ve kurumları olduğunu,bütün ülkenin işçilerinin çıkarınını ortak olduğunu, gericilerin iktidarını devirmede bütün ülkenin geniş emekçi yığınları ile birleşmeleri gerektiğini kavratır. Sendikal demokrasiyi sonuna kadar savunur.

Kazlıçeşme'deki sendika sınıf sendikası olmadığı için bu vasıfları yerine getiremez. Bu yüzden işçiler (DSM)etrafında kenetlenmeli,sınıf sendikamızın yaratılması için mücadeleyi hızlandırmalıyız.

Kazlıçeşme'den
DSM'li işçiler

ABD'de tekelci burjuvazinin desteğindeki IRKÇI FAŞİST ÖRGÜTLER İŞÇİLERE VE ZENCİ HALKA AZGINCA SALDIRDI

ABD Klu-Klux Klan denilen ırkçı-faşist örgüt son zamanlarda saldırılarını iyice yoğunlaştırdı.Kasım ayı başlarında yürüyüş yapan kitleye ateş ederek 5 kişiyi öldürdü. Bu olay üzerine ayağa kalkan işçiler çeşitli gösterilerle Klu Klux Klanı lanetlediler.

Tüm dünya da burjuvazi daima böyle örgütler yaratır ve besler. Bunlar aracılığı ile halkın mücadelesini bastırmaya çalışır. İşte ABD'de de Klu-Klux Klan denen ırkçı-faşist örgütün görevi de budur. Bu faşist örgüt ABD tekelci burjuvazisi tarafından maddi ve manevi olarak desteklenmektedir. CIA ile devletin diğer kurumları ile iç içe çalışmaktadır. Saldırılarını işçi sınıfına, zenci halka ve diğer uluslardan halka yöneltmektedir. Ancak işçi sınıfı tekelci burjuvaziyi de alt ederek tüm butür örgütlerin hakkından gelecektir.

REVİZYONİST BULGARİSTAN'DA HERŞEYE ZAM YAPILDI

Bulgaristan'da ekmekten kiremite kadar herşeye zam yapıldı. %40 oranında yapılan zamdan ulaşım, haberleşme hizmetleri de nasibini aldı.Kapitalist ekonominin tüm hastalıklarının görüldüğü bu revizyonist ülkelerde işçi sınıfı ve çalışan halk yoğun bir sömürü altındadır.

Bu ülkelerde proletarya zorlu mücadeleler sonunda gerçekleştirdiği devrimlerle iktidarı ele geçirmişti. Ancak daha sonraları ülkedeki yeni burjuvazi proletaryayı devirerek iktidarı gaspetti ve ülkede kapitalizmi yeniden inşa etti. Fakat sosyalist maskeyi takmayı ihmal etmeyen kapitalist burjuvazi böylece sömürüsünü gizlemeye çalıştı.

Ülkemizde de burjuvazi revizyonist ülkelerdeki enflasyonu, zamları, işsizliği göstererek "işte sosyalist ülkelerde de aynı sorunlar var" diyerek sosyalizmi kitlelerin gözünden düşürmeye çalışıyor. Sürekli olarak sosyalizm ile kapitalizm arasında ekonomik farklılık olmadığını söylüyor.

Oysa Bulgaristan,Polonya, Sovyetler Birliği'nde görülen kapitalizmin aynı hastalıkları vardır ve bu ülkeler sosyalist değil kapitalisttir.

Dünyada tek gerçek sosyalist ülke Arnavutluk'tur. Arnavutluk'ta tüm kapitalist revizyonist ülkelerin tersine ne zam vardır ne de enflasyon. Çünkü bunlar sadece kapitalizme özgüdür.Bugün hakim sınıflar bile sosyalist Arnavutluk'ta enflasyonun, pahalılığın,işsizliğin olmadığını kabul etmek zorunda kalıyorlar.

2500 ESHOT işçisi DSM önderliğinde direnişe geçti

ESHOT işçilerinin DSM önderliğindeki kararlı direnişi işverene geri adım attırdı

İzmir Belediyesine bağlı ESHOT işyerlerinde işçiler 9 Kasım'da DSM önderliğinde direnişe geçtiler.

Bundan bir süre önce, ESHOT işçilerinin toplusözleşme farklarının ödenmemesi üzerine 27 Ekim'de direnişe geçmişti. Bu direniş burjuva sendika patronları tarafından "bayramda İzmirlilerin eziyet çekmesine gönüllerinin razı olmadığı" bahanesiyle kırılmıştı. Bu patronlar daha sonra da Ekim ayı ücretlerinin ödenmemesi, üç işçinin işten atılması, ve devam eden sürgünler karşısında sessiz kaldılar, toplusözleşme farkları bugün verildi yarın verilecek diyerek işçileri oyaladılar.

Genel-İş patronlarının bu tavırları, geçmişten beri işverenle sürdürdükleri işbirliğinin bir devamıydı. Toplusözleşme görüşmeleri sırasında işverenle gizli pazarlıklar yürüten bu patronlar, toplu iş sözleşmesi görüşmelerine katılması gereken işçi temsilcilerini çeşitli cezalara çarptırarak görevlerinden aldılar.Çünkü temsilcilerin DSM'li işçiler olması onların oyununu bozacaktı. Daha sonrada işçilerin zorlaması ile yapılan 8 günlük grevde de işçi düşmanı faaliyetlerini sürdürdüler. Nihayet, işverenle anlaşarak imzaladıkları "satış belgesi"ile işçileri sattılar. İşte tüm bu gelişmeler ESHOT işçilerine Genel-İş patronlarının işverenin uşağı olduğunu gösterdi.

Bu durum karşısında DSM'li işçiler, sendika patronlarını teşhir ederek, devam eden sürgünler, işten atılmalara karşı ve ödenmeyen ücretlerin alınması için mücadeleden başka bir yol olmadığını söyleyerek işçileri direnişe çağırdılar.

DSM'li işçilerin önderliği altında direniş hazırlıklarına başlandı. Telaşlarından ne yapacaklarını şaşıran sendika patronları işçileri her zaman olduğu gibi yine aynı tür ikiyüzlülükle engellemeye çalıştılar. 9 Kasım sabahı erkenden Basmane Oto Atölyesine gelen bir sendika patronu; "Ekim Ayı avansının bir kısmı olan 5 bin liranın verileceğini geri kalanında toplusözleşme farkları ile beraber 21 Kasım'da ödeneceğini" söyleyerek işçileri direnişten vazgeçirmeye çalıştı. Ancak işçilerin bu tür yalanlara karnı toktu. DSM' li işçiler, burjuva sendika patronunun bu yalanlarını teşhir ederek, hiç kimsenin onların sözüne güvenmediğini, 21 Kasım'a kadar beklemeyeceklerini söyleyerek direniş çağrısını tekrarladı. Bu durum karşısında sendika patronu arkasına bakmadan kaçtı. Daha sonra DSM' li bir işçi "toplusözleşme farklarının toptan ödenmesi,çıkış ve sürgünlerin durdurulması, atılan işçilerin yeniden işe alınması için derinişin gerekli ve zorunlu olduğunu söyledi. Bu direnişin işveren ve sendika patronlarını hedef aldığını anlattı. Direnişteki taleplerinden birininde işçi temsilci seçimlerinin hemen yapılması olduğunu belirtti. Çünkü sendika patronları DSM'nin güçlenmesi karşısında seçimleri kaybedeceklerini bildikleri için yukardan atamalar yaparak seçimleri engelliyorlardı

DSM'li işçinin yaptığı konuşmadan sonra 2500 ESHOT işçisi kararlılıkla ve coşkuyla direnişe başladı. İşçiler direniş komiteleri seçtiler.Komitelerin çoğunluğuna DSM'li işçiler seçildi.

Genel-İş patronları tüm güçleri ile direnişi kırmaya çalıştılar. Karşıyakadaki işçileri çalışmaya zorladılar, ama Karşıyaka işçileri ile ilişki kurulmasından sonra onlarda işi bırakıp topluca Basmaneye geldiler ve direnişe katılarak sendika patronlarına gerekli cevabı verdiler.

Etekleri tutuşan sendika patronları direniş merkezine gelerek "direniş yasa dışı, ama direnişi destekliyoruz.Fakat polis saldıracak, sizi işten atarlar biz 21 Kasım'da tüm haklarınızı alacağız" diyerek işçilere direnişten vazgeçme çağrısı yaptılar. DSM önderliğinde ESHOT işçilerinin kararlı direnişi karşısında "direnişinizi destekliyoruz" demek zorunda kalan sendika patronunun bu sahtekarlığı,bir DSM'li işçi tarafından teşhir edilerek sendika patronu kovuldu.

ESHOT işçileri 4 gün süreyle sürdürdükleri direniş sonunda toplusözleşme farklarını ve ücretlerini alarak işverene ve Genel-İş patronlarına geri adım attırdılar. ESHOT işçileri nin doğru devrimci sendikal önderlik altındaki kararlı direnişi, onlara sendikal kurtuluş yolunu gösterdi, mücadele azimlerini biledi.

Fakat ESHOT'ta mücadele sona ermedi. İşten atılan işçilerin geri alınması talebini reddeden işveren, işçilere yeni baskılar uygulama hazırlığı içinde. Ancak ESHOT işçileri DSM etrafında örgütlenerek,işverene ve burjuva sendika patronlarına karşı mücadelelerini hızlandırarak bu saldırılarıda boşa çıkarmalıdır.